หนังสือคุณภาพ
ในเครืออมรินทร์

Amarin COMICS
Smart Gang!

พิมพ์ครั้งที่ 4

asean

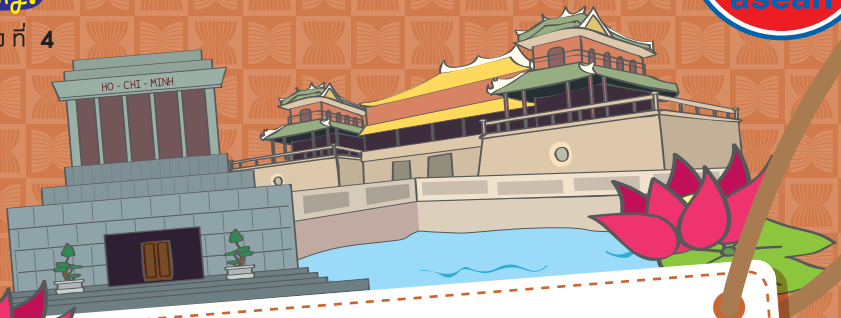

เราคืออาเซียน เวียดนาม

•จับมือกันก้าวสู่ประชาคมอาเซียน•

หนังสืออ่านเสริมความรู้นอกห้องเรียน

เราคืออาเซียน
เวียดนาม

“พลอยแพรวา” เขียน
มนต์ชนก ศาสตร์หนู วาดภาพประกอบ

เราคืออาเซียน เวียดนาม

Amarin COMICS

ในเครือบริษัทอมรินทร์พริ้นติ้งแอนด์พับลิชชิ่ง จำกัด (มหาชน)
65/101 - 103 ถนนชัยพฤกษ์ (บรมราชชนนี) เขตตลิ่งชัน กรุงเทพฯ 10170
โทรศัพท์ 0-2422-9999 ต่อ 4964, 4969 โทรสาร 0-2434-3555, 0-2434-3777, 0-2435-5111
E-mail: info@amarin.co.th

สงวนลิขสิทธิ์หนังสือเล่มนี้ตามพระราชบัญญัติ พ.ศ. 2537
ห้ามคัดลอกเนื้อหา ภาพประกอบ รวมทั้งดัดแปลงเป็นแถบบันทึกเสียง ตลับวีดิทัศน์
หรือเผยแพร่ด้วยรูปแบบและวิธีการอื่นใดก่อนได้รับอนุญาต

เลขมาตรฐานสากลประจำหนังสือ 978-974-247-378-5
พิมพ์ครั้งแรกโดยสำนักพิมพ์อมรินทร์คอมมิกส์ กรกฎาคม 2555
พิมพ์ครั้งที่ 2 กรกฎาคม 2555 พิมพ์ครั้งที่ 3 กรกฎาคม 2555
พิมพ์ครั้งที่ 4 สิงหาคม 2555

ข้อมูลทางบรรณานุกรมของศูนย์ข้อมูลอมรินทร์

พลอยแพรวา (นามปากกา).
เราคืออาเซียน เวียดนาม / มนต์ชนก ศาสตร์หนู: วาดภาพประกอบ.— พิมพ์ครั้งที่ 4.— กรุงเทพฯ: อมรินทร์คอมมิกส์ อมรินทร์พริ้นติ้งแอนด์พับลิชชิ่ง, 2555.
56 หน้า: ภาพประกอบ (สี).

1. เวียดนาม - - กลุ่มประเทศอาเซียน. 2. เวียดนาม - - ประวัติศาสตร์. I. มนต์ชนก ศาสตร์หนู, ผู้วาดภาพประกอบ. II. ชื่อเรื่อง.

ย ป6ร79 2555ข DDC 341.247
ISBN 978-974-247-378-5

เจ้าของ ผู้พิมพ์ผู้โฆษณา บริษัทอมรินทร์พริ้นติ้งแอนด์พับลิชชิ่ง จำกัด (มหาชน)
กรรมการผู้จัดการใหญ่ ระริน อุทกะพันธุ์ ปัญจรุ่งโรจน์ • บรรณาธิการที่ปรึกษา สุภาวดี โกมารทัต
ผู้ช่วยกรรมการผู้จัดการสายงานหนังสือเล่ม องอาจ จิระอร • บรรณาธิการอำนวยการ อุษณีย์ วิรัตกพันธ์
รองบรรณาธิการอำนวยการ จตุพล บุญพรัด • ผู้ช่วยรองบรรณาธิการอำนวยการ นภาพร พิทยวราภรณ์
บรรณาธิการบริหาร นฤมล อิทธิวิวัฒน์

บรรณาธิการ นฤมล อิทธิวิวัฒน์ • บรรณาธิการต้นฉบับ เยาวดี ชัยรัตนา
ผู้ช่วยบรรณาธิการ ปัญชิกา แสนยะมูล • เลขานุการ ศศิธร เอมอิ่ม
ที่ปรึกษาฝ่ายซับเอดิเตอร์ มนทิรา วงศ์ชะอุ่ม • ซับเอดิเตอร์ จินดารัตน์ ธรรมรงวุทย์
ที่ปรึกษาฝ่ายศิลปกรรม เอกจิตร โพธิ์ปลั่ง • ผู้จัดการฝ่ายศิลปกรรม พีระพงศ์ โพสินธุ์
ศิลปกรรม อรณัญช์ สุขเกษม, ดวงหทัย มิตตอุทิศชัยกุล
ผู้อำนวยการฝ่ายจัดการสำนักพิมพ์ ชัชฎา พรหมเลิศ
พิสูจน์อักษร ลดายุ พัดเย็น • คอมพิวเตอร์ สริสา ยาวิลาศ
ผู้จัดการฝ่ายประสานงานสำนักพิมพ์ อมราลักษณ์ เชยกลิ่น
ประสานงานสำนักพิมพ์ สิทธิพร แสงทองพราว, อภิฌาณ์ ลีภัทรพณิชย์ • ประสานงานการผลิต บรม คมเวช
ผู้จัดการอาวุโสฝ่ายการตลาดและสื่อสารแบรนด์ มนต์ ขอเจริญ
เจ้าหน้าที่การตลาดและสื่อสารแบรนด์ รมิตา บุญพาสุข, สุภัญญา จันทศร
เว็บเอดิเตอร์ อาทิตยา สาระภิรมย์

แยกสีและพิมพ์ที่
สายธุรกิจโรงพิมพ์ บริษัทอมรินทร์พริ้นติ้งแอนด์พับลิชชิ่ง จำกัด (มหาชน)
65/16 ถนนชัยพฤกษ์ (บรมราชชนนี) เขตตลิ่งชัน กรุงเทพฯ 10170
โทรศัพท์ 0-2422-9000, 0-2882-1010 โทรสาร 0-2433-2742, 0-2434-1385

จัดจำหน่ายโดย
บริษัทอมรินทร์บุ๊คเซ็นเตอร์ จำกัด
108 หมู่ที่ 2 ถนนบางกรวย - จงถนอม ตำบลมหาสวัสดิ์ อำเภอบางกรวย จังหวัดนนทบุรี 11130
โทรศัพท์ 0-2423-9999 โทรสาร 0-2449-9222, 0-2449-9500 - 6
Homepage: http://www.naiin.com

ราคา 75 บาท

ความร่วมมือร่วมใจ คือพลังสำคัญที่จะนำพาไปสู่ความสุขความสำเร็จทั้งในแง่ส่วนตัวและส่วนรวม

ประชาคมอาเซียนคือสิ่งที่สะท้อนให้เห็นถึงพลังแห่งความร่วมมือของประเทศในภูมิภาคเอเชียตะวันออกเฉียงใต้ ที่วันนี้ได้ก้าวขึ้นมาเป็นที่ยอมรับของประชาคมโลก

แต่ละประเทศต่างก็มีวัฒนธรรม ความเชื่อ ประวัติศาสตร์ และวิถีชีวิตที่แตกต่างกัน ความเป็นอาเซียนไม่ใช่การเปลี่ยนแปลงสิ่งเหล่านี้ แต่มุ่งเน้นให้รักษาเอกลักษณ์ของตนท่ามกลางความแตกต่างหลากหลาย และร่วมมือสร้างสรรค์พัฒนาด้วยใจอันเป็นหนึ่งเดียว

เหตุนี้ การรู้จักประเทศเพื่อนบ้านในกลุ่มสมาชิกประชาคมอาเซียนจึงเป็นสิ่งสำคัญในการเรียนรู้เพื่อจะก้าวเดินไปในสังคมโลกด้วยกัน โดยเฉพาะอย่างยิ่งเด็กและเยาวชนที่จะเติบโตขึ้นมาอย่างมีพื้นฐาน มีความพร้อมที่จะเดินเคียงคู่ไปกับเพื่อนร่วมประชาคมอย่างเท่าทันและเท่าเทียม

หนังสือชุด "เราคืออาเซียน" คือหนังสือสำหรับเด็กและเยาวชนเพื่อทำความรู้จักประเทศสมาชิกอาเซียนทั้ง 10 ประเทศ และเรียนรู้เรื่องประชาคมอาเซียนในรูปแบบที่ง่ายต่อความเข้าใจ นี่จึงเป็นเสมือนหน้าต่างบานแรกที่เด็ก ๆ จะได้เปิดเพื่อทำความรู้จักกับเพื่อน ๆ ในประชาคมอาเซียนแห่งนี้

และนี่คือก้าวแรกแห่งการเตรียมความพร้อมสำหรับเยาวชนไทยที่จะก้าวเข้าสู่ประชาคมอาเซียนได้อย่างมั่นใจ เพราะมีความเข้าใจในเพื่อนบ้านร่วมประชาคมเดียวกัน

ดร.สุรินทร์ พิศสุวรรณ

เลขาธิการอาเซียน

สารบัญ

สาธารณรัฐสังคมนิยมเวียดนาม 7

• คำขวัญประเทศและภาพแผนที่ภูมิภาคอาเซียน

ซินจ่าว...สวัสดีเวียดนาม 8

• ข้อมูลพื้นฐาน พื้นที่ จำนวนประชากร ธงชาติ ตราแผ่นดิน ดอกไม้ และสัตว์ประจำชาติ

ทำเลที่ตั้ง 12

• พิกัดที่ตั้ง อาณาเขต ภูมิอากาศ เทือกเขา แม่น้ำ และทรัพยากรธรรมชาติ

ปกบ้านครองเมือง 19

• ประวัติความเป็นมาและรูปแบบการปกครอง

ทำมาค้าขาย 25

• เศรษฐกิจการค้า สินค้านำเข้า-ส่งออก และระบบเงินตรา

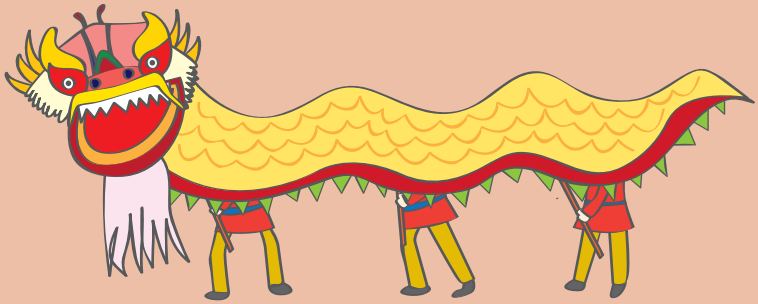

เป็น อยู่ คือ...วิถีชาวเวียดนาม 28

• วัฒนธรรมความเป็นอยู่ของผู้คน ภาษา อาหาร การแต่งกาย และเทศกาลประเพณีต่างๆ

ปักหมุดจุดหมาย 47

• สถานที่สำคัญทางประวัติศาสตร์ และสถานที่ท่องเที่ยวโดดเด่นของประเทศ

นามนี้สำคัญไฉน 53

• บุคคลสำคัญที่ทรงอิทธิพลในอดีตถึงปัจจุบัน

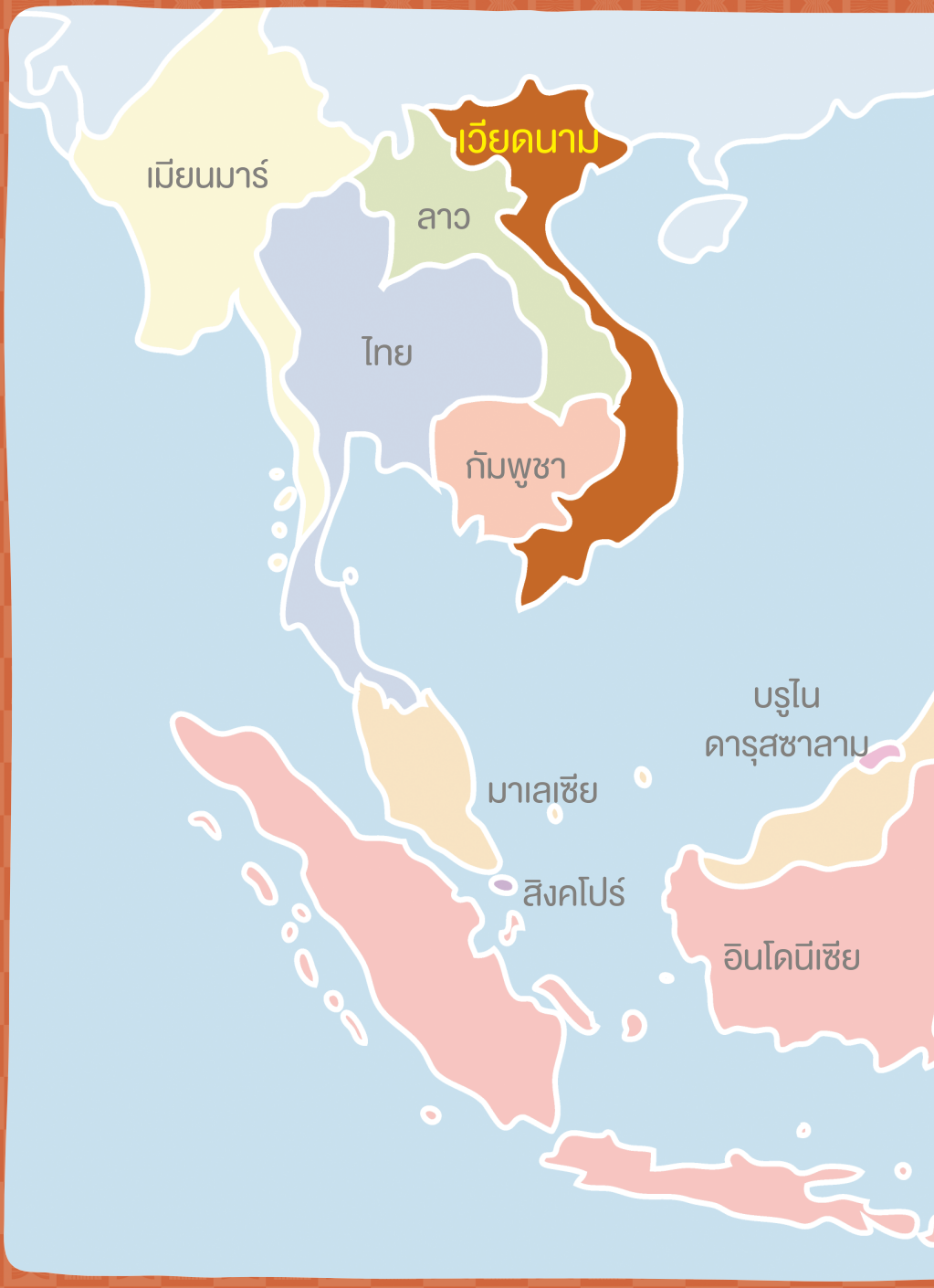
เวียดนาม
เมียนมาร์
ลาว
ไทย
กัมพูชา
บรูไน
ดารุสซาลาม
มาเลเซีย
สิงคโปร์
อินโดนีเซีย

• เอกราช อิสรภาพ ความสุข •

คือ คำขวัญประจำชาติของเวียดนาม ประเทศที่มีบทบาทสำคัญและเป็นตลาดใหม่ในภูมิภาคอินโดจีน การบริโภคในประเทศขยายตัวอย่างต่อเนื่อง มีศักยภาพการผลิตสูง แรงงานในประเทศมีคุณภาพและค่าจ้างแรงงานยังคงต่ำ ทั้งนี้เวียดนามตั้งเป้าหมายเป็นประเทศอุตสาหกรรมภายในปี พ.ศ. 2563

ซินจ่าว... สวัสดีเวียดนาม

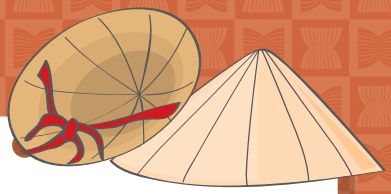

Vietnam เวียดนาม

สาธารณรัฐสังคมนิยมเวียดนาม (Socialist Republic of Vietnam) คือชื่อทางการของประเทศ เมืองหลวงคือกรุงฮานอย *เมืองใหญ่ที่สุด* คือนครโฮจิมินห์ซิตี ประเทศเวียดนามมีขนาดพื้นที่ประมาณ 337,912 ตารางกิโลเมตร และมีจำนวนประชากรราว 90 ล้านคน

คำนี้น่ารู้

เมืองใหญ่ที่สุด คือ เมืองที่มีความหนาแน่นของประชากรต่อพื้นที่มากที่สุด ดังนั้นในหลาย ๆ ประเทศ เมืองใหญ่ที่สุดอาจจะไม่ใช่เมืองหลวงก็ได้

ตราแผ่นดิน

ตราแผ่นดินของเวียดนาม

ตราแผ่นดินของเวียดนามออกแบบตามสัญลักษณ์พรรคคอมมิวนิสต์ ประกอบด้วยดาวสีเหลืองบนพื้นสีแดง มีรูปเฟืองและรวงข้าว หมายถึงความร่วมมือกันระหว่างภาคเกษตรกรรมและภาคอุตสาหกรรม ซึ่งแต่เดิมตราแผ่นดินนี้เป็นของเวียดนามเหนือ เมื่อรวมชาติกับเวียดนามใต้แล้วจึงนำมาใช้เป็นตราแผ่นดินของประเทศเมื่อวันที่ 2 กรกฎาคม พ.ศ. 2519

ชวนคิด

ตราแผ่นดินของเวียดนามมีลักษณะคล้ายตราแผ่นดินของเยอรมันตะวันออกในอดีตและตราแผ่นดินของจีน เพราะยึดตามแนวคิดแบบคอมมิวนิสต์เหมือนกัน

ตราแผ่นดินเยอรมันตะวันออก
(พ.ศ. 2492 - 2533)

ตราแผ่นดินจีน

ดอกไม้ประจำชาติ

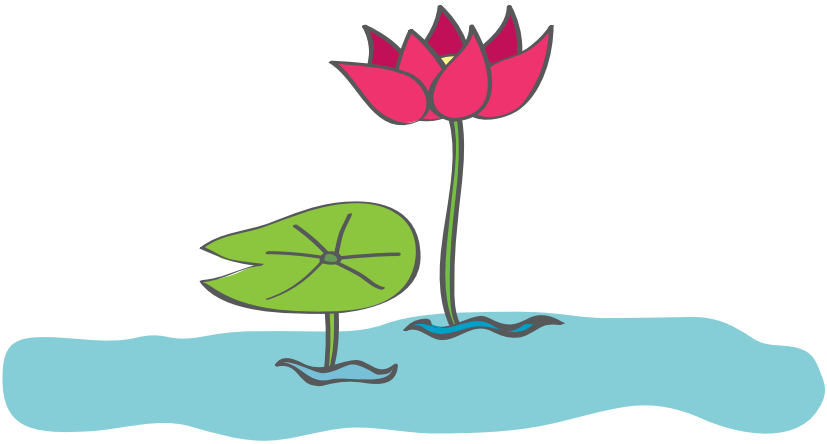

ดอกไม้ประจำชาติ คือ **ดอกบัว** ที่ชาวเวียดนามถือว่าเป็นสัญลักษณ์ของความบริสุทธิ์ ความผูกพัน และการมองโลกในแง่ดี และบัวยังเป็น 1 ใน 4 พันธุ์ไม้ที่ชาวเวียดนามถือว่ามีความสง่างามอีกด้วย

รู้หรือไม่

นอกจากบัวแล้ว ยังมีพันธุ์ไม้อีก 3 ชนิดที่ชาวเวียดนามถือว่ามีความสง่างาม ประกอบด้วย **ต้นสน ต้นไผ่** และ**เบญจมาศ**

ธงชาติของเวียดนามเป็นรูปดาวสีเหลืองอยู่กลางผืนธงสีแดง

ดาวสีเหลือง แต่เดิมแฉกทั้งห้าของดวงดาวหมายถึง ชนชั้นต่างๆในสังคมเวียดนาม คือ นักปราชญ์ ชาวนา ช่างฝีมือ พ่อค้า และทหาร แต่ปัจจุบันหมายถึง พรรคคอมมิวนิสต์เวียดนาม

สีแดงของพื้นธง เดิมหมายถึงการต่อสู้เพื่อกู้เอกราชของชาวเวียดนาม แต่ภายหลังการรวมชาติในปี พ.ศ. 2519 ถูกตีความใหม่ ให้หมายถึงการปฏิวัติโดยชนชั้นกรรมาชีพและความสำเร็จรุ่งเรือง

ดาวสีเหลือง หมายถึง พรรคคอมมิวนิสต์เวียดนาม

ธงชาติเวียดนามหรือธงแดงดาวเหลือง

สีแดงของพื้นธง หมายถึง การปฏิวัติโดยชนชั้นกรรมมาชีพ และความสำเร็จรุ่งเรือง

วันชาติของประเทศเวียดนามตรงกับวันที่ 2 **กันยายน** ซึ่งนอกจากจะเป็นวันประกาศอิสรภาพของเวียดนามแล้ว ยังตรงกับวันที่โฮจิมินห์ วีรบุรุษผู้เป็นที่รักของชาวเวียดนามเสียชีวิตในเวลาต่อมาด้วย

ทำเลที่ตั้ง

ประเทศเวียดนาม ตั้งอยู่ทางทิศตะวันออกของคาบสมุทรอินโดจีน ติดกับทะเลจีนใต้ ระหว่างละติจูด 8-23 องศา 30 ลิปดาเหนือ และระหว่างลองจิจูด 102-108 องศา 25 ลิปดาตะวันออก นอกจากนี้ยังมีหมู่เกาะและเกาะต่าง ๆ อีกนับพันเกาะเรียงรายตั้งแต่อ่าวตังเกี๋ยไปจนถึงอ่าวไทย

ประเทศเวียดนามมีความยาวจากเหนือจดใต้ 1,650 กิโลเมตร แบ่งออกเป็น 3 ส่วน ดังนี้

1. ภาคเหนือ พื้นที่ส่วนใหญ่เป็นที่ราบสูง จุดสูงสุดคือ *ยอดเขาแฟงซีแปง* ซึ่งเป็นยอดเขาที่สูงที่สุดในเวียดนามและคาบสมุทรอินโดจีน จนได้รับฉายาว่า "หลังคาอินโดจีน" นอกจากนี้ยังมีที่ราบลุ่มที่อุดมสมบูรณ์หลายแห่ง เช่น บริเวณสามเหลี่ยมปากแม่น้ำแดง

2. ภาคกลาง พื้นที่ส่วนใหญ่เป็นภูเขาและที่ราบสูง ประกอบด้วยหินภูเขาไฟ หาดทราย เนินทราย และทะเลสาบ

3. ภาคใต้ พื้นที่ส่วนใหญ่เป็นที่ราบสูง และมีที่ราบลุ่มที่สำคัญคือ บริเวณสามเหลี่ยมปากแม่น้ำโขง ซึ่งเป็นแหล่งเพาะปลูกขนาดใหญ่ที่สุดของเวียดนาม

ลองดูแผนที่ประเทศเวียดนามดี ๆ สิ คล้ายตัว S เลยนะ

บ้านใกล้เรือนเคียง

ทิศเหนือ มีอาณาเขตติดกับประเทศจีนบริเวณมณฑลยูนนาน กว่างซี และกวางตุ้ง มีพรมแดนร่วมกันยาว 728 กิโลเมตร

ทิศตะวันตก มีอาณาเขตติดกับประเทศลาว มีพรมแดนร่วมกันยาว 1,555 กิโลเมตร และประเทศกัมพูชา มีพรมแดนร่วมกันยาว 1,228 กิโลเมตร

ทิศตะวันออก ติดต่อกับอ่าวตังเกี๋ยและทะเลจีนใต้

ทิศใต้ ติดต่อกับทะเลจีนใต้และอ่าวไทย

เวียดนามมีชายฝั่งทะเลด้านตะวันออกยาวถึง 3,444 กิโลเมตร จึงมีเมืองท่าหลายแห่งเป็นศูนย์กลางทางการค้าที่สำคัญของประเทศ และมีท่าเรือจำนวนมากเป็นช่องทางในการขนส่งและกระจายสินค้า

เทือกเขาและแม่น้ำ

เทือกเขา ที่สำคัญของเวียดนาม คือ *เทือกเขาอันนัม* มีความยาวทั้งสิ้น 1,100 กิโลเมตร ทอดตัวจากที่ราบสูงทางตอนเหนือของประเทศลาวเรื่อยไปยังตอนกลางและตอนใต้ของประเทศเวียดนาม เป็นแนวพรมแดนกั้นระหว่างเวียดนามกับลาวและกัมพูชา

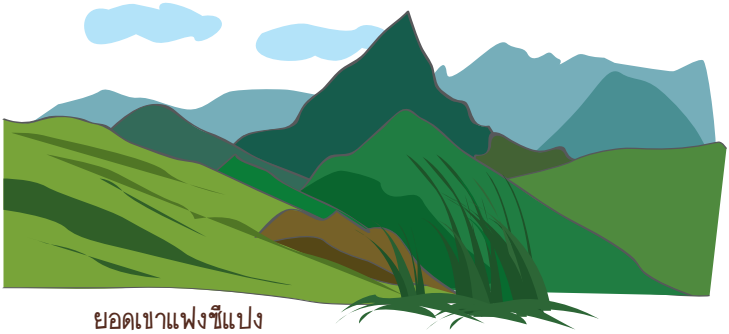

ยอดเขาแฟงซีแปง

เทือกเขาอันนัมเป็นต้นกำเนิดของแม่น้ำหลายสาย นอกจากนี้ยังมีแม่น้ำที่มีต้นกำเนิดจากเทือกเขาทางทิศตะวันตกเฉียงใต้ของจีนและไหลเข้าสู่เวียดนามทางทิศเหนือ **แม่น้ำ**สายสำคัญของเวียดนาม ได้แก่ *แม่น้ำแดง* *แม่น้ำดำ* *แม่น้ำกุง* *แม่น้ำหอม* และ*แม่น้ำโขง*

สามเหลี่ยมปากแม่น้ำแดง

สามเหลี่ยมปากแม่น้ำโขง

ฝนฟ้าอากาศ

ประเทศเวียดนามอยู่ในเขตมรสุมตะวันออกเฉียงใต้ มีอุณหภูมิโดยเฉลี่ยราว 22 องศาเซลเซียส แต่เนื่องจากความแตกต่างทางลักษณะภูมิศาสตร์ ส่งผลให้ภาคเหนือมีอากาศค่อนข้างหนาวเย็น แบ่งออกเป็น 4 ฤดู ได้แก่ ฤดูใบไม้ผลิ ฤดูร้อน ฤดูใบไม้ร่วง และฤดูหนาว ขณะที่ภาคกลางและภาคใต้มีสภาพภูมิอากาศที่ค่อนข้างร้อนตลอดทั้งปี และมีเพียง 2 ฤดู ได้แก่ ฤดูฝนและฤดูแล้ง

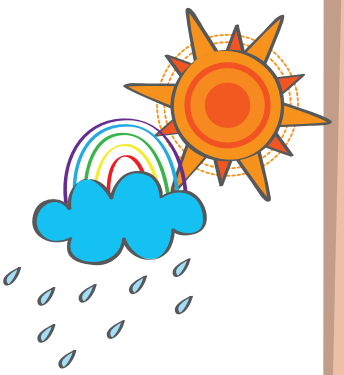

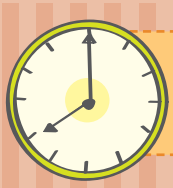

เวลาในประเทศเวียดนามเท่ากับประเทศไทย
(เร็วกว่าเวลามาตรฐานกรีนิช 7 ชั่วโมง)

ทรัพย์ในดินสินในน้ำ

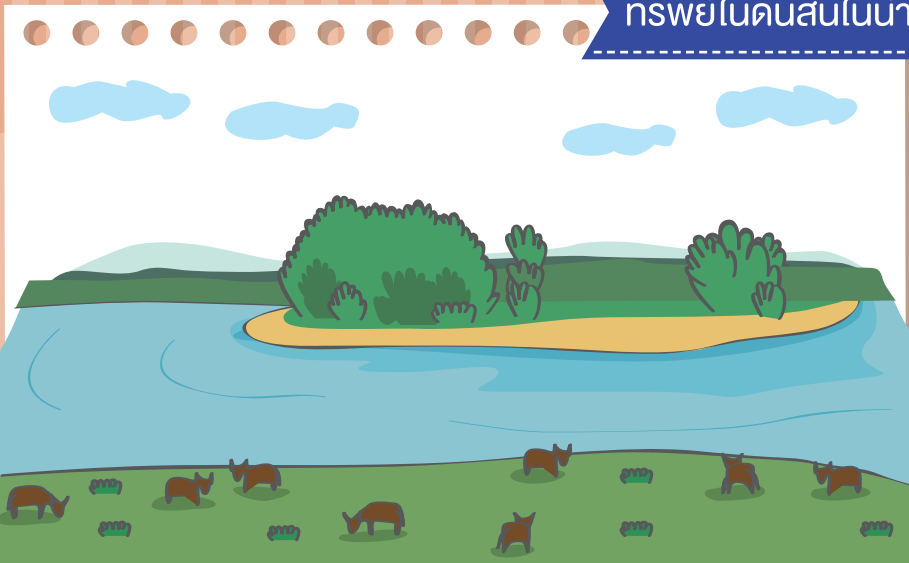

ด้วยสภาพภูมิประเทศและภูมิอากาศที่หลากหลาย ทำให้เวียดนามจัดอยู่ในประเทศที่มีความหลากหลายทางชีวภาพสูงเป็นอันดับต้นๆ ของโลก โดยมีพันธุ์ไม้ 13,000 ชนิด และพันธุ์สัตว์กว่า 15,000 ชนิด

มีแม่น้ำไหลผ่านหุบเขาและที่ราบมากกว่า 2,800 สาย รวมถึงป่าชายเลนที่มีพื้นที่ประมาณ 1.25 ล้านไร่ ชายฝั่งที่ยาวเหยียดของเวียดนามเป็นแหล่งทำการประมงชั้นเลิศ มีทรัพยากรทางทะเลปริมาณมหาศาล ในบริเวณที่ราบสูงเหมาะแก่การปลูกพืชเขตหนาว เช่น กาแฟ ใบชา ปอ ส่วนบริเวณที่ราบลุ่มเหมาะแก่การปลูกพริกไทยและข้าว

นอกจากนี้ยังมีสินแร่ที่ค้นพบแล้วมากกว่า 2,000 ชนิด ซึ่งมีความสำคัญต่อเศรษฐกิจ เช่น เหล็ก ถ่านหิน โดยเฉพาะถ่านหินแอนทราไซต์ที่มีคุณภาพดี ให้ความร้อนสูง รวมถึงก๊าซธรรมชาติและน้ำมัน

ชาวบ้านกำลังเก็บใบชา

พื้นที่ป่าชายเลนอันอุดมสมบูรณ์

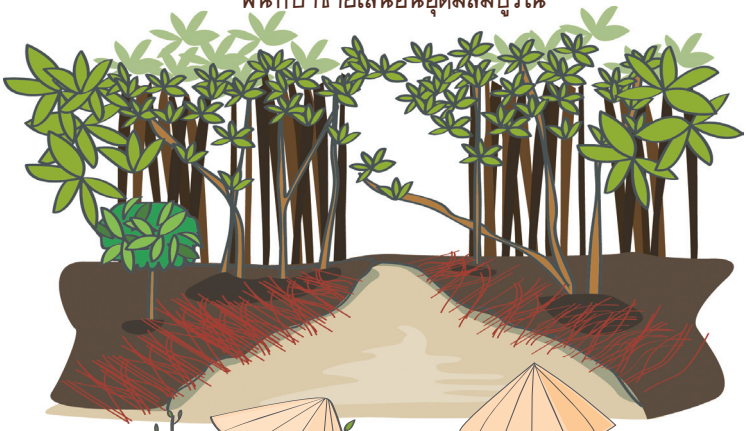

ชาวบ้านกำลัง
ปลูกป่าชายเลน

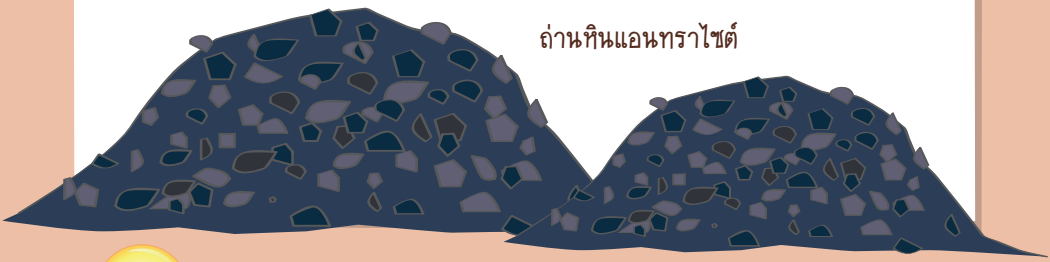

ถ่านหินแอนทราไซต์

ชวนคิด

เวียดนามมีขนาดพื้นที่เท่ากับประมาณ 3 ใน 5 ของประเทศไทย และเป็นประเทศคู่แข่งสำคัญของไทยในการส่งออกข้าว

ปกบ้านครองเมือง

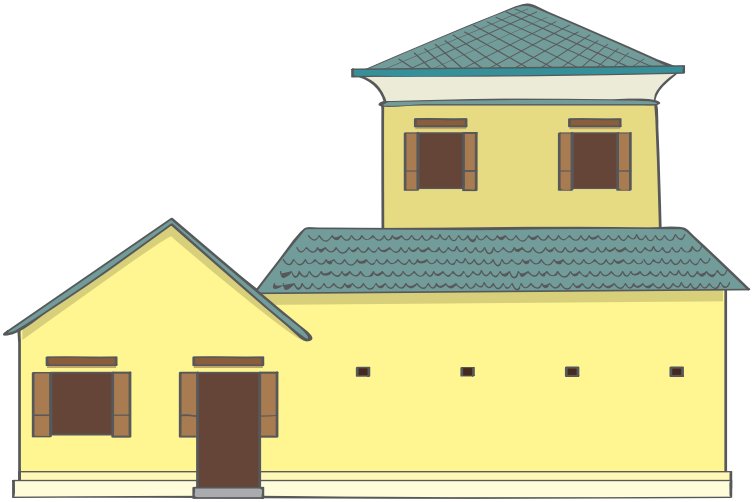

ตึกสีเหลืองสไตล์โคโลเนียลในเวียดนาม
สิ่งที่หลงเหลืออยู่จากสมัยที่ฝรั่งเศสเข้ามาปกครอง

โฮจิมินห์ ผู้นำพรรคคอมมิวนิสต์ ได้ประกาศเอกราชจากการเป็นเมืองขึ้นของฝรั่งเศสในวันที่ 2 กันยายน พ.ศ. 2488 แต่ฝรั่งเศสไม่ยอมรับเอกราชของเวียดนาม จนนำไปสู่สงคราม และในที่สุดฝรั่งเศสตกเป็นฝ่ายพ่ายแพ้ในปี พ.ศ. 2497 จึงมีการทำสนธิสัญญายอมรับเอกราชของเวียดนาม

แต่สหรัฐอเมริกาและชาวเวียดนามในภาคใต้บางส่วนไม่ต้องการรวมตัวกับรัฐบาลของโฮจิมินห์ในเวียดนามเหนือ เวียดนามจึงถูกแบ่งแยกเป็น 2 ส่วน คือ เวียดนามเหนือที่ปกครองโดยระบอบคอมมิวนิสต์ และเวียดนามใต้ที่ปกครองโดยระบอบประชาธิปไตย

จากความพยายามในการรวมประเทศของรัฐบาลเวียดนามเหนือ ทำให้เกิดสงครามเวียดนาม จนกระทั่งปี พ.ศ. 2518 กองกำลังเวียดนามเหนือก็ยึดภาคใต้ได้สำเร็จ ต่อมาได้มีการรวมประเทศอย่างเป็นทางการเมื่อวันที่ 2 กรกฎาคม พ.ศ. 2519 และเปลี่ยนชื่อเป็น “สาธารณรัฐสังคมนิยมเวียดนาม”

ชวนคิด

นอกจากเวียดนามเหนือและเวียดนามใต้จะแบ่งแยกออกจากกันด้วยระบอบการปกครองแล้ว ยังมีแม่น้ำสายหนึ่งกั้นเป็นปราการธรรมชาติไว้ด้วย คือแม่น้ำเบนไห่นั่นเอง

รู้หรือไม่

มิสไซ่ง่อน เป็นละครบรอดเวย์ที่มีชื่อเสียงและได้รับความนิยมอย่างมากในสหรัฐอเมริกาและอังกฤษ โดยนำเค้าโครงเรื่องมาจาก *มาดามบัตเตอร์ฟลาย* ของจาโกโม ปุชชีนี ถ่ายทอดเรื่องราวโศกนาฏกรรมความรักของหญิงชาวเอเชียกับนายทหารชาวอเมริกันระหว่างสงครามเวียดนาม หรือเทียบได้กับเรื่อง *สาวเครือฟ้า* ของไทย พระนิพนธ์ในพระเจ้าบรมวงศ์เธอพระองค์เจ้าวรวรรณากร กรมพระนราธิปประพันธ์พงศ์ ที่ทรงดัดแปลงมาจากเรื่อง *มาดามบัตเตอร์ฟลาย* เช่นกัน

ปัจจุบันประเทศเวียดนามปกครองด้วย **ระบอบสังคมนิยม (คอมมิวนิสต์)** มีพรรคการเมืองเดียวคือ **พรรคคอมมิวนิสต์เวียดนาม (Communist Party of Vietnam หรือ CPV)** โดยมีนายเจืองเติ๋นซาง (Truong Tan Sang) ดำรงตำแหน่งประธานาธิบดี และนายเหงียนเติ๋นสุง (Nguyen Tan Dung) ดำรงตำแหน่งนายกรัฐมนตรี

ธงของพรรคคอมมิวนิสต์เวียดนาม

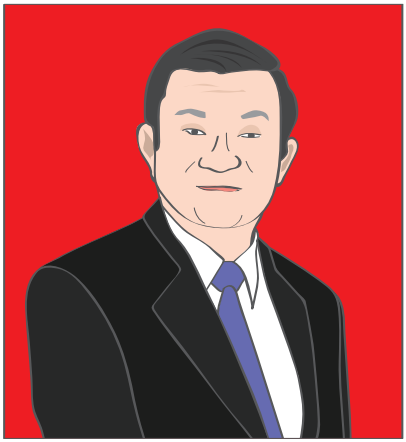

1. นายเจืองเติ๋นซาง
ประธานาธิบดีคนปัจจุบัน

2. นายเหงียนเติ๋นสุง
นายกรัฐมนตรีคนปัจจุบัน

เวียดนามแบ่งเขตการปกครองออกเป็น 59 จังหวัด (Tinh) และ 5 *เทศบาลนคร* (Thu Do) ดังนี้

จังหวัด

กว่างงาย (Quang Ngai)
กว่างนินห์ (Quang Ninh)
กว่างบินห์ (Quang Binh)
กอนตุม (Kon Tum)
กาวบั่ง (Cao Bang)
ซอกตรัง (Soc Trang)
กาลาย (Gia Lai)
ดงนาย (Dong Nai)
กว่างตริ (Quang Tri)
กว่างนัม (Quang Nam)
แคนฮวา (Khanh Hoa)
ก่าเมา (Ca Mau)
เกียนซาง (Kien Giang)
เซินลา (Son La)
ดงทาป (Dong Thap)
ดักโนง (Dak Nong)

ดักหลัก (Dak Lak)
ตราวินห์ (Tra Vinh)
ทายเหวียน (Thai Nguyen)
แทนฮวา (Thanh Hoa)
เตวียนกวาง (Tuyen Quang)
นามดินห์ (Nam Dinh)
นิงบินห์ (Ninh Binh)
บักเลียว (Bac Lieu)
บักก่าน (Bac Kan)
บินห์เซือง (Binh Duong)
บินห์เฟือก (Binh Phuoc)
ฟูเถาะ (Phu Tho)
บินห์ทวน (Binh Thuan)
ลองอาน (Long An)
ลาวกาย (Lao Cai)
วินห์ฟุก (Vinh Phuc)
ลางเซิน (Lang Son)
เหงะอัน (Nghe An)
ฮวาบินห์ (Hoa Binh)
ฮาตินห์ (Ha Tinh)
ฮึงเอียน (Hung Yen)
ฮาเตย (Ha Tay)
เดียนเบียน (Dien Bien)
เตยนินห์ (Tay Ninh)
ทายบินห์ (Thai Binh)
ถัวเทียน-เว้ (Thua Thien-Hue)
เตียนซาง (Tien Giang)
นินห์ทวน (Ninh Thuan)
บาเสี่ย-หวุงเต่า (Ba Ria-Vung Tau)
บักซาง (Bac Giang)
บักนินห์ (Bac Ninh)
บินห์ดินห์ (Binh Dinh)
เบนแจ (Ben Tre)
ฟูเอียน (Phu Yen)
เอียนบาย (Yen Bai)
เลิมดง (Lam Dong)
ลายเจิว (Lai Chau)
วินห์ลอง (Vinh Long)
เหิวซาง (Hau Giang)
อานซาง (An Giang)
ฮาซาง (Ha Giang)
ฮานาม (Ha Nam)
ฮายเซือง (Hai Duong)

เทศบาลนคร

ฮานอย (Hanoi)
ไฮฟอง (Hai Phong)
ดานัง (Da Nang)
โฮจิมินห์ซิตี (Ho Chi Minh City)
คันโถ (Can Tho)

คำนี้น่ารู้

เทศบาลนคร คือ องค์กรปกครองส่วนท้องถิ่นสำหรับเมืองขนาดใหญ่ที่มีประชากรตั้งแต่ 50,000 คนขึ้นไป และมีรายได้พอเพียงต่อการให้บริการสาธารณะตามหน้าที่ที่กฎหมายบัญญัติไว้

โครงสร้างการปกครอง

เวียดนามปกครองประเทศภายใต้**ระบอบสังคมนิยม** รัฐธรรมนูญฉบับปัจจุบันคือรัฐธรรมนูญฉบับปี พ.ศ. 2535 กำหนดให้พรรคคอมมิวนิสต์เป็นสถาบันทางการเมืองที่มีอำนาจสูงสุด และมีหน้าที่กำหนดแนวนโยบายในการบริหารประเทศแก่รัฐบาล ปัจจุบันมีนายเหงียนฝู่จ่อง (Nguyen Phu Trong) เป็นเลขาธิการพรรค

ฝ่ายบริหาร ประกอบด้วย ประธานาธิบดี นายกรัฐมนตรี คณะรัฐมนตรี รวมไปถึงตำแหน่งสำคัญในพรรคคอมมิวนิสต์ เช่น สมัชชาของพรรค มีวาระดำรงตำแหน่ง 5 ปี มีหน้าที่พิจารณาให้ความเห็นเกี่ยวกับการดำเนินงานขององค์กรบริหารระดับสูง และกำหนดนโยบายด้านการเมือง เศรษฐกิจ สังคม และวัฒนธรรม

ส่วน**ฝ่ายนิติบัญญัติ** คือ สภาแห่งชาติ (National Assembly) มีหน้าที่ในการบัญญัติและแก้ไขกฎหมาย มีสมาชิกไม่เกิน 500 คน ซึ่งมาจากการเลือกตั้ง มีวาระดำรงตำแหน่ง 5 ปี ส่วนใหญ่จะเป็นสมาชิกของพรรคคอมมิวนิสต์ แต่ผู้ที่ไม่ได้เป็นสมาชิกพรรคคอมมิวนิสต์ก็สามารถลงสมัครรับเลือกตั้งได้ โดยต้องได้รับความเห็นชอบจากแนวร่วมปิตุภูมิแห่งชาติ อันเป็นองค์กรหนึ่งของพรรคคอมมิวนิสต์

ชวนคิด

แม้เวียดนามจะปกครองประเทศโดยระบอบสังคมนิยม แต่นโยบายทางด้านเศรษฐกิจกลับมีความพยายามที่จะเปิดประเทศและมีการปรับโครงสร้างเศรษฐกิจไปสู่ระบบตลาดเสรี อันเป็นผลมาจากแผนฟื้นฟูเศรษฐกิจและสังคมที่เรียกว่า "โด๋ยเม้ย" (Doi Moi) ที่เริ่มประกาศใช้เมื่อเดือนธันวาคม ปี พ.ศ. 2529

ประเทศไทยได้สถาปนาความสัมพันธ์ทางการทูตกับประเทศเวียดนามเมื่อวันที่ 6 สิงหาคม พ.ศ. 2519 และเปิดสถานเอกอัครราชทูตที่กรุงฮานอย และสถานกงสุลใหญ่ที่นครโฮจิมินห์ซิตี เมื่อปี พ.ศ. 2521 และ 2535 ตามลำดับ ส่วนเวียดนามก็ได้เปิดสถานเอกอัครราชทูตประจำประเทศไทยเมื่อปี พ.ศ. 2521 โดยทั้งสองประเทศให้ความร่วมมือกันในด้านต่างๆ เช่น ด้านการค้าและการลงทุน ด้านสังคมและวัฒนธรรม เป็นต้น

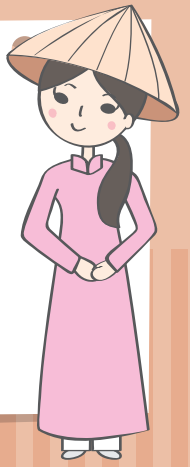

ทำมาค้าขาย

เวียดนามเป็นประเทศที่มีความมั่นคงทางการเมืองและเศรษฐกิจที่น่าจับตามองประเทศหนึ่ง ชาวต่างชาติจำนวนมาก รวมถึงประเทศสมาชิกอาเซียนด้วยกันจึงให้ความสนใจและมีความมั่นใจที่จะเข้าไปลงทุนในเวียดนาม ทั้งด้านอุตสาหกรรมทอผ้า เครื่องมืออิเล็กทรอนิกส์ การสำรวจและขุดเจาะน้ำมัน ก๊าซธรรมชาติ การแปรรูปอาหาร และอาหารสัตว์ ทำให้เวียดนามกลายเป็นประเทศที่เป็นฐานการผลิตที่สำคัญแห่งหนึ่งของโลก

สินค้าส่งออก

สินค้าส่งออกที่สำคัญ ได้แก่

สินค้านำเข้า

สินค้านำเข้าที่สำคัญ ได้แก่

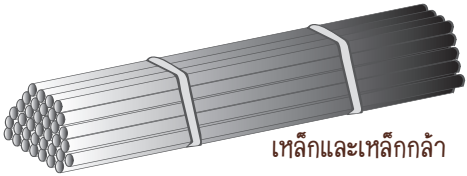

เหล็กและเหล็กกล้า

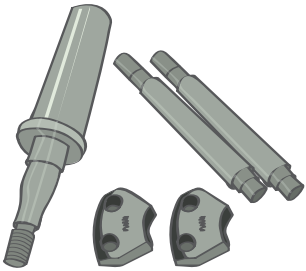

เครื่องจักรและชิ้นส่วน

น้ำมันสำเร็จรูป

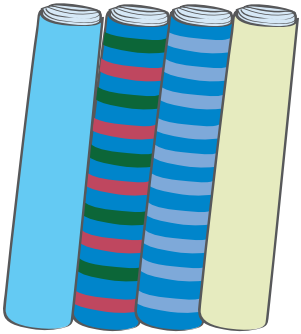

ผ้าผืน

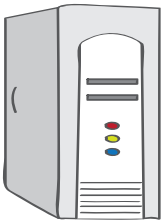

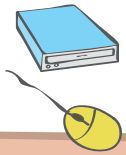

คอมพิวเตอร์ อุปกรณ์อิเล็กทรอนิกส์ และส่วนประกอบ

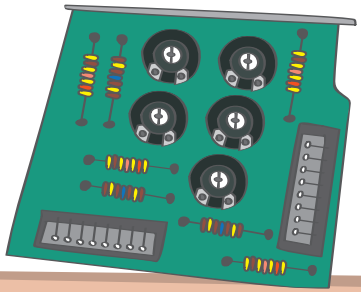

ประเทศคู่ค้าที่สำคัญของเวียดนาม

ได้แก่ สหรัฐอเมริกา สหภาพยุโรป ญี่ปุ่น จีน เกาหลีใต้ ไต้หวัน สิงคโปร์ มาเลเซีย ฟิลิปปินส์ อินโดนีเซีย และไทย

หน่วยเงินตราเวียดนาม คือ ด่อง (ประมาณ 615 ด่อง เท่ากับ 1 บาท)

เพราะความอุดมสมบูรณ์ของภูมิประเทศทำให้เวียดนามเป็นประเทศผู้ส่งออกข้าวรายใหญ่ของโลก และเป็นประเทศที่ส่งออกกาแฟมากเป็นอันดับ 2 ของโลกรองจากบราซิล (ข้อมูลปี พ.ศ. 2554)

เป็น อยู่ คือ... วิถีชาวเวียดนาม

ผู้คนบนแผ่นดินเวียดนาม

ประเทศเวียดนามประกอบด้วยชนหลายเชื้อชาติรวม 54 กลุ่ม มีวิวัฒนาการมาจากการผสมผสานของเผ่าพันธุ์ต่าง ๆ หลายเผ่าพันธุ์มานานนับพันปี ส่วนหนึ่งเป็นผลมาจากการรุกรานของจีน จึงทำให้เกิดการอพยพย้ายถิ่นของชนกลุ่มน้อยเผ่าต่าง ๆ จากเหนือลงสู่ใต้ ซึ่งในบรรดาชนกลุ่มน้อยเหล่านี้ แต่ละชนเผ่าต่างก็มีวัฒนธรรมประเพณีเป็นของตนเอง

ประชากรเวียดนามอาศัยอยู่หนาแน่นในที่ราบลุ่มบริเวณสามเหลี่ยมปากแม่น้ำแดงและแม่น้ำโขง นอกจากนั้นก็อาศัยอยู่ตามที่ราบสูงและภูเขาตั้งแต่ตอนเหนือจรดตอนใต้ ซึ่งกินเนื้อที่เกือบ 2 ใน 3 ของประเทศ ทั้งนี้ประชากรร้อยละ 25 อาศัยอยู่ในเขตเมือง ขณะที่ภาคชนบทมีประชากรมากกว่า 60 ล้านคนหรือร้อยละ 75 อย่างไรก็ตาม ประชากรในเมืองมีแนวโน้มเพิ่มสูงขึ้น อันเนื่องมาจากการอพยพย้ายถิ่นของประชากรในชนบทเพื่อทำงานในเมือง

รู้หรือไม่

ชาวเวียดนามโดยทั่วไปเป็นคนตรงเวลา จึงควรไปถึงที่นัดหมายตรงเวลาหรือก่อนเวลาเล็กน้อย หากเป็นเพศเดียวกัน เมื่อได้พบกันควรทักทายด้วยการจับมือพร้อมกันทั้งสองข้างด้วยสีหน้ายิ้มแย้ม เพื่อแสดงถึงมิตรภาพที่จริงใจ แต่หากเป็นคนต่างเพศ สามารถโค้งศีรษะลงเล็กน้อยแทนการจับมือ พร้อมกล่าวคำทักทายว่า "ซินจ่าว" ซึ่งแปลว่าสวัสดี

ประชากรส่วนใหญ่เป็นชนชาติ **เวียด (Viet)** หรือ **กิงห์ (Kinh)** ร้อยละ 85-90 นอกจากนั้นอีกประมาณร้อยละ 10 เป็นชาวจีน เขมร ชาวเขา และชนกลุ่มน้อยเผ่าต่างๆรวม 53 ชาติพันธุ์

ชาวเวียด หรือ กิงห์ เป็นกลุ่มชาติพันธุ์กลุ่มใหญ่ที่สุดในประเทศเวียดนาม มีจำนวนประชากรราว 66 ล้านคน อาศัยกระจายอยู่ทั่วทุกจังหวัด โดยเฉพาะบริเวณปากแม่น้ำและศูนย์กลางเมือง ต้นกำเนิดของชาวเวียดมาจากบริเวณที่ปัจจุบันเป็นเวียดนามเหนือเลยขึ้นไปถึงตอนใต้ของประเทศจีน โดยบรรพบุรุษของพวกเขาได้อพยพลงมาสู่ที่ราบลุ่มแม่น้ำแดงและผสมกลืนเข้ากับคนพื้นเมือง

ชาวจีน มีจำนวนประมาณ 1 ล้านคน ปัจจุบันได้หันไปถือสัญชาติเวียดนามเป็นส่วนใหญ่ เรียกกันว่า **ชาวฮัว (Hoa)** เป็นชนกลุ่มน้อยที่สำคัญ เพราะส่วนใหญ่มักประกอบธุรกิจการค้า ตั้งถิ่นฐานรวมกันอยู่ในเจอะเลิ้น หรือโชลอน (Cho Lon) ห่างจากโฮจิมินห์ซิตีเพียง 10 กิโลเมตร ปัจจุบันเป็นศูนย์กลางการค้าขายที่สำคัญของชาวจีนในเวียดนาม ชาวฮัวยังคงยึดมั่นอยู่กับขนบธรรมเนียมประเพณีแบบจีนอย่างเคร่งครัด

ชาวเขมร มีจำนวนประชากรประมาณ 4 แสนคน อาศัยอยู่ในบริเวณดินดอนสามเหลี่ยมปากแม่น้ำโขง ส่วนใหญ่มีอาชีพทำการเกษตร

ส่วน **ชนกลุ่มน้อย** เผ่าต่างๆที่อาศัยอยู่บนแผ่นดินเวียดนามก็มีอาทิเช่น

ชาวเย้า (Yao) หรือ ซาว (Dao) มีจำนวนประชากรประมาณ 6.5 แสนคน อาศัยอยู่บริเวณชายแดนที่ติดต่อกับประเทศจีนและลาว รวมถึงในบางจังหวัดทางตอนกลางของประเทศ และบริเวณจังหวัดที่อยู่ตามชายฝั่งภาคเหนือของเวียดนาม เย้าอยู่ในกลุ่มตระกูลภาษาม้ง-เย้า มีการใช้ตัวอักษรภาษาจีน แต่ออกเสียงตามแบบเย้า เรียกว่า โนมซาว (Nom Dao)

ชาวเหมื่อง (Muong) อยู่ในกลุ่มตระกูลภาษาเวียด-เหมื่อง เป็นกลุ่มประชากรที่ใหญ่ที่สุดที่อาศัยอยู่ในจังหวัดฮวาบินห์ และเขตเทือกเขาของจังหวัดแทนฮวา มีจำนวนประชากรมากกว่า 1 ล้านคน มีอาชีพทำการเกษตรและหาของป่า นอกจากนี้ยังมีงานหัตถกรรม เช่น การทอผ้า จักสาน ปั่นไหม

ชาวหนุ่ง (Nung) อยู่ในกลุ่มตระกูลภาษาไต่-ไท มีจำนวนประชากรเกือบ 9 แสนคน อาศัยอยู่ในเขตจังหวัดลางเซิน กาวบั่ง บักซาง บักนินห์ และเตวียนกวาง มักสร้างหมู่บ้านบริเวณเชิงเขา นิยมให้มีพื้นที่ชุ่มน้ำอยู่หน้าบ้าน ส่วนหลังบ้านเป็นสวน มีอาชีพทำนา ทำไร่ข้าวโพด และสวนผลไม้

ชาวไต่ (Tay) อยู่ในกลุ่มตระกูลภาษาไต่-ไท มีประชากรราว 1.5 ล้านคน อาศัยอยู่ตามหุบเขาและที่ราบเชิงเขาในจังหวัดกาวบั่ง ลางเซิน บักก่าน และกว่างนินห์ ชาวไต่มีศิลปวัฒนธรรมพื้นบ้านที่น่าสนใจ ทั้งบทกลอน เพลง การเต้นรำ และดนตรี พวกเขานับถือวิญญาณบรรพบุรุษ จึงมีการตั้งแท่นบูชาไว้กลางบ้าน มีอาชีพทำการเกษตร ทั้งปลูกข้าว ข้าวโพด มันฝรั่ง และพืชชนิดอื่นๆ

ภาษา

ภาษาราชการคือ **ภาษาเวียดนาม** ซึ่งแต่เดิมในการเขียนจะใช้ตัวอักษรที่พัฒนาและดัดแปลงมาจากตัวอักษรจีนที่เรียกว่า *จื๋อโนม* (Chu Nom) แต่ในปัจจุบันใช้ตัวเขียนเป็นตัวอักษรละตินที่เรียกว่า *กว็อกหงือ* (Guoc Ngu)

นอกจากนี้ยังมีการใช้ภาษาอังกฤษ ภาษาจีน และภาษาท้องถิ่น และเนื่องจากเวียดนามเคยเป็นเมืองขึ้นของฝรั่งเศสมาก่อน จึงยังคงมีการใช้ภาษาฝรั่งเศสอยู่บ้าง

พูดจาภาษาเวียดนาม

Hello	สวัสดี	ซิน จ่าว (Xin Chao)
Thank you	ขอบคุณ	กาม เอิน (Cam On)
I'm sorry./Excuse me.	ขอโทษ	ซิน โหลย (Xin Loi)
Please	ขอเชิญ/กรุณา	ซิน เหม่ย (Xin Moi)
Good night	ราตรีสวัสดิ์	จุ๊บ หงู งอน (Chuc Ngu Ngon)
Goodbye	ลาก่อน	ตาม เบียด (Tam Biet)
See you again.	ไว้พบกันใหม่	แฮน กัพ ไล (Hen Gap Lai)
How are you?	สบายดีไหม	บั๊ก โก แคว คง (Bac Co Khoc Khong)
I'm fine, thank you.	สบายดี ขอบคุณ	กาม เอิน บิงห์ เทือง (Cam On Binh Thuong)
What's your name?	คุณชื่ออะไร	เติน อง ลา จี (Ten Ong La Chi)
My name is....	ฉันชื่อ...	โตย เติน ลา... (Toi Ten La...)
Tasty/Delicious	อร่อย	งอน หล่ำ (Ngon Lam)
Beautiful	สวย	แดบ หลำ (Dab Lam)

มานับเลขกัน!

1 - โมต (Mot)	2 - ไฮ (Hai)	3 - บา (Ba)	4 - โบน (Bon)
5 - นาม (Nam)	6 - เสา (Sau)	7 - ไบ่ (Bay)	8 - ตาม (Tam)
9 - จิ๋น (Chin)	10 - เหมื่อย (Muoi)		
100 - โมต ตรัม (Mot Tram)			
1,000 - โมต งัน (Mot Nghin)		10,000 - เหมื่อย งัน (Muoi Nghin)	
100,000 - ตรัม งัน (Tram Nghin)		1,000,000 - โมต เตรียว (Mot Trieu)	

ศาสนา

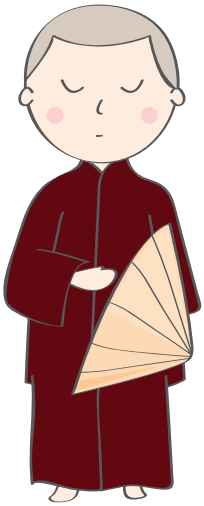

เวียดนามไม่มีศาสนาประจำชาติ รัฐธรรมนูญเวียดนามบัญญัติให้ประชาชนมีเสรีภาพในการเลือกนับถือศาสนา

ชาวเวียดนามรับเอาลัทธิขงจื๊อและประเพณีการเซ่นไหว้ดวงวิญญาณบรรพบุรุษตามธรรมเนียมจีนเข้ามาเป็นส่วนหนึ่งของวัฒนธรรมเวียดนาม นอกจากนั้นยังนับถือลัทธิเต๋า ศาสนาพุทธนิกายมหายาน และเคารพบูชาเทพเจ้าตามความเชื่อที่สืบต่อกันมาแต่ครั้งโบราณ

ในปัจจุบันชาวเวียดนามร้อยละ 90 นับถือศาสนาพุทธนิกายต่างๆ ร้อยละ 7 นับถือศาสนาคริสต์ ส่วนอีกร้อยละ 3 นับถือศาสนาและลัทธิความเชื่ออื่นๆ

ศาสนากาวด่าย (Cao Dai) เกิดจากการนำเอาหลักความเชื่อของทุกศาสนาในเวียดนามมาผสมผสานเข้าด้วยกัน ทั้งลัทธิขงจื๊อ ลัทธิเต๋า พุทธ อิสลาม และคริสต์ ภายในโบสถ์จะมีแท่นบูชาตั้งลูกกลมเป็นรูปดวงตาที่มีรัศมีของดวงอาทิตย์ล้อมรอบ

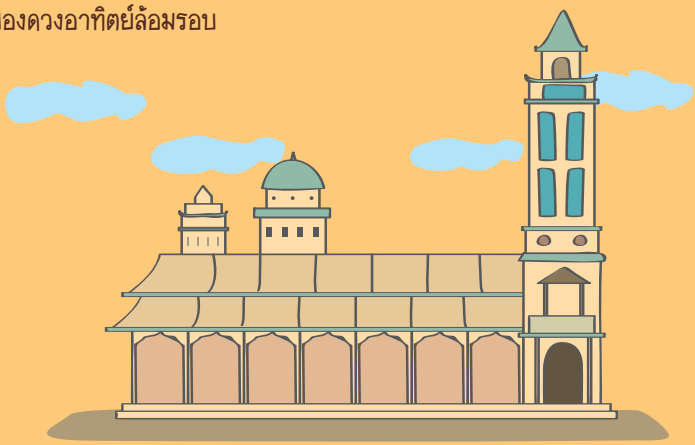

โบสถ์ลัทธิกาวด่ายที่มีเอกลักษณ์เฉพาะตัว

ระบบการศึกษา

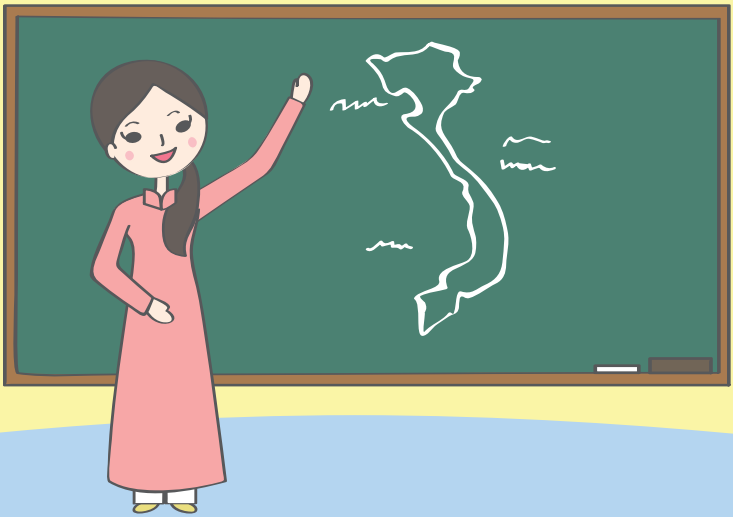

ระบบการศึกษาของเวียดนามแบ่งเป็น 5 ลักษณะ คือ

1. การศึกษาระดับก่อนประถมศึกษา
2. การศึกษาระดับสามัญ (5-4-3)
   - ระดับประถมศึกษา เป็นการศึกษาภาคบังคับ หลักสูตร 5 ปี
   - ระดับมัธยมศึกษาตอนต้น หลักสูตร 4 ปี
   - ระดับมัธยมศึกษาตอนปลาย หลักสูตร 3 ปี
3. การศึกษาด้านเทคนิคและอาชีพ มีเทียบเคียงทั้งระดับมัธยมศึกษาตอนต้นและตอนปลาย
4. การศึกษาระดับอุดมศึกษา แบ่งเป็น 2 ระดับ คือ อนุปริญญาและระดับปริญญา
5. การศึกษาต่อเนื่อง สำหรับคนที่พลาดโอกาสทางการศึกษาในระบบสายสามัญและสายอาชีพ

การศึกษาสามัญ (General Education) ซึ่งเป็นการศึกษาภาคบังคับรวมทั้งหมด 12 ปีของเวียดนามนั้น มีวัตถุประสงค์เพื่อปลูกจิตวิญญาณความเป็นสังคมนิยมแก่เยาวชนคนรุ่นใหม่ ให้เป็นเอกลักษณ์ประจำชาติ และให้มีความสามารถในด้านอาชีพ

นับตั้งแต่อดีตที่เคยตกอยู่ภายใต้อิทธิพลจากจักรพรรดิจีนนานกว่าพันปี วัฒนธรรมของเวียดนามจึงมีลักษณะคล้ายคลึงกับวัฒนธรรมจีนมาก นอกจากนี้ยังผสมผสานความหลากหลายของชนเผ่าต่างๆ และในสมัยที่ฝรั่งเศสเข้ามาปกครอง เวียดนามก็ได้รับอิทธิพลจากวัฒนธรรมฝรั่งเศสซึ่งสะท้อนออกมาในรูปแบบของสิ่งก่อสร้าง เช่น ตึกที่อยู่อาศัยแบบทันสมัย และวัฒนธรรมด้านอาหาร เช่น การกินขนมปังบาแกตต์ การใช้ไวน์ในการปรุงอาหาร เป็นต้น

ศิลปะการแสดงพื้นเมือง

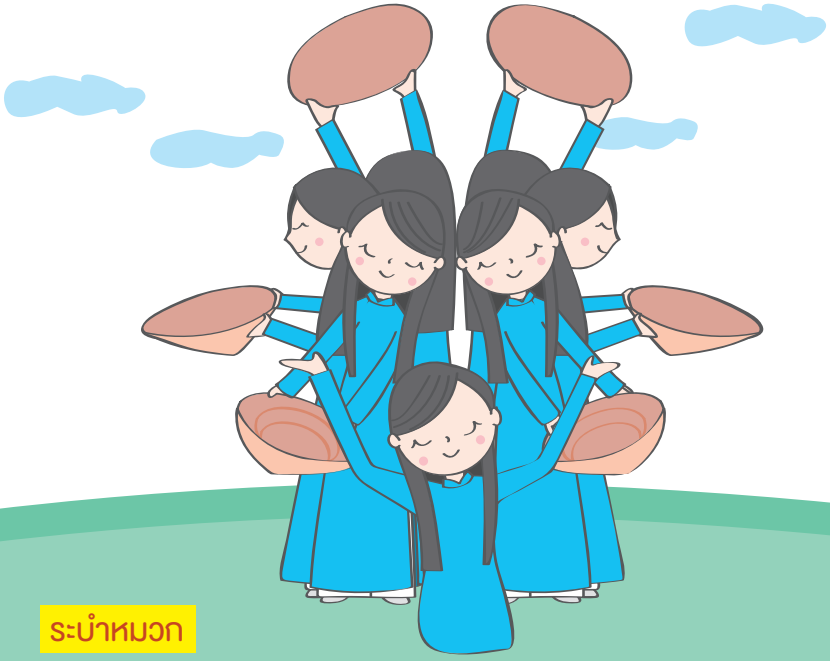

ระบำหมวก

เป็นการแสดงพื้นบ้านทางภาคเหนือของเวียดนาม มีลักษณะท่าทางการรำที่อ่อนช้อยสวยงาม

การร้องเพลงกวานโฮ

กวานโฮ (Quan Ho) เป็นเพลงพื้นเมืองประเภทหนึ่งของเวียดนาม มีการร้องประชันโต้ตอบไปมาโดยใช้ปฏิภาณไหวพริบของผู้ร้อง คล้ายกับการร้องลำตัดของไทย

หุ่นกระบอกน้ำ

การเชิดหุ่นกระบอกน้ำของเวียดนามมีเอกลักษณ์เฉพาะตัวที่โดดเด่นและเป็นการละเล่นที่มีอยู่เพียงแห่งเดียวในโลก ผู้เชิดหุ่นจะยืนอยู่หลังฉากในน้ำที่สูงถึงระดับเอว และควบคุมการเคลื่อนไหวของหุ่นกระบอกด้วยไม้ไผ่ลำยาว โดยมีวงดนตรีพื้นบ้านบรรเลงประกอบ เนื้อเรื่องส่วนใหญ่บอกเล่าถึงขนบธรรมเนียม ประเพณี วิถีชีวิตพื้นบ้านตามชนบทของชาวเวียดนามที่ผูกพันอยู่กับสายน้ำ รวมถึงตำนานที่สำคัญของเวียดนาม เช่น ตำนานทะเลสาบคืนดาบ และถึงแม้ว่าการแสดงหุ่นกระบอกน้ำไม่มีการพากย์ด้วยภาษาอื่น แต่ท่าทางของหุ่นก็ทำให้ผู้ชมเข้าใจเรื่องราวได้

ชวนคิด

การแสดงหุ่นกระบอกน้ำ มีจุดเริ่มต้นที่บริเวณสามเหลี่ยมปากแม่น้ำแดง จากการที่บริเวณนี้มีน้ำท่วมทุกปี จึงทำให้เกิดแรงบันดาลใจในการคิดค้นการละเล่นขึ้นมาเพื่อสร้างความบันเทิงระหว่างที่น้ำท่วมเป็นเวลานาน การแสดงหุ่นกระบอกน้ำได้หายสาบสูญไป 200 - 300 ปี ก่อนจะมีการรื้อฟื้นเมื่อไม่นานมานี้ และยังได้นำไปจัดแสดงในยุโรปและอเมริกาอีกด้วย

ดนตรีพื้นเมือง

ดนตรีพื้นเมืองของเวียดนามมีหลากปลายประเภทและใช้บรรเลงในโอกาสต่างๆกัน ในขณะเดียวกัน เครื่องดนตรีก็มีความหลากหลายตามการค้นคิดประดิษฐ์ของชนเผ่าต่างๆในแต่ละยุคสมัย ปัจจุบันชาวเวียดนามยังคงรักษาเครื่องดนตรีดั้งเดิมไว้ได้ ตัวอย่างเครื่องดนตรีพื้นเมืองที่น่าสนใจของเวียดนาม เช่น

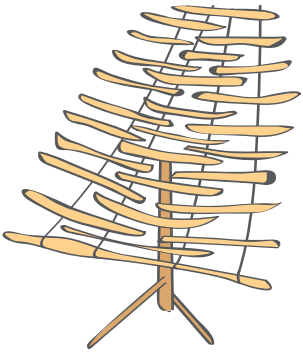

ระนาดไม้ไผ่และฆ้องโลหะ

เป็นเครื่องดนตรีของชนเผ่าที่อาศัยอยู่บนภูเขาสูงทางด้านทิศตะวันตกของประเทศ

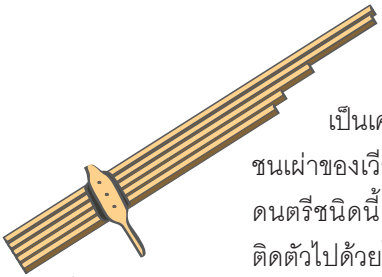

แคน

เป็นเครื่องดนตรีโบราณอีกชิ้นหนึ่งที่ปรากฏในหลายชนเผ่าของเวียดนามตั้งแต่ประมาณ 2,000 ปีก่อน เครื่องดนตรีชนิดนี้แพร่หลายไปในถิ่นต่างๆได้ง่าย เพราะนำติดตัวไปด้วยได้

พิณสายเดี่ยว

เป็นเครื่องดนตรีของชาวเผ่าเวียดหรือชาวฮานอยโบราณ

เทศกาลตรุษเวียดนาม หรือเต๊ดเหงียนด๋าน (Tet Nguyen Dan)

นิยมเรียกกันสั้นๆว่า เต๊ด เทศกาลนี้จะเริ่มต้นขึ้น 1 สัปดาห์ก่อนถึงวันขึ้นปีใหม่ตามจันทรคติ คือระหว่างปลายเดือนมกราคมถึงต้นเดือนกุมภาพันธ์ เป็นการเฉลิมฉลองเทศกาลขึ้นปีใหม่ตามความเชื่อในลัทธิเต๋าและขงจื๊อ พิธีกรรมและประเพณีที่สำคัญในเทศกาลนี้ ได้แก่ การเซ่นไหว้บรรพบุรุษ การไปเยี่ยมเยียนและขอพรจากญาติผู้ใหญ่ การแจกเงินใส่ซองสีแดง จึงถือว่าเป็นเทศกาลสำคัญที่สมาชิกในครอบครัวจะอยู่กันพร้อมหน้าพร้อมตา

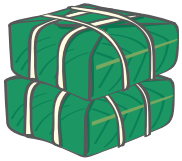

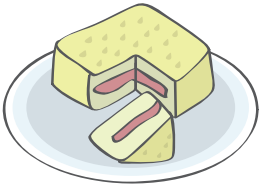

บ๋านจุง
อาหารประจำเทศกาลเต๊ด

อาหารประจำเทศกาลคือ **บ๋านจุง** (Banh Chung) หรือข้าวต้มมัดญวน มีลักษณะเป็นห่อสี่เหลี่ยมจัตุรัส ห่อด้วยใบตอง ภายในจะมีข้าวเหนียว ถั่วเหลือง หมูสามชั้น และหัวหอมแห้ง มีต้นกำเนิดในสมัยกษัตริย์หุ่งเวือง (Hung Vuong) ซึ่งเป็นกษัตริย์พระองค์แรกตามตำนานของชาวเวียดนาม

รู้หรือไม่

การเผากระดาษเงินกระดาษทองของชาวเวียดนามในเทศกาลเต็ด ขณะที่เผากระดาษจะต้องเทเหล้าขาวหนึ่งแก้วเล็ก ๆ ลงไป เพราะเชื่อว่าจะทำให้กระดาษเงินกระดาษทองเหล่านั้นใช้ได้จริงในปรโลก

เทศกาลฤดูใบไม้ร่วง หรือเต็ดจุงทู (Tet Trung Thu)

คล้ายกับเทศกาลไหว้พระจันทร์ของจีน ตรงกับวันขึ้น 15 ค่ำ เดือน 8 ตามปฏิทินจันทรคติ หรือในช่วงเดือนกันยายน มีการจัดประกวดขนมบั๋นจุงทู หรือขนมเปี๊ยะไหว้พระจันทร์รูปร่างกลม มีไส้ถั่วและไส้ผลไม้ แต่ละบ้านจะประดับโคมไฟเพื่อเฉลิมฉลอง พร้อมทั้งจัดขบวนแห่เชิดสิงโตและมังกร

เทศกาลลิม (Lim)

เป็นเทศกาลสำคัญในภาคเหนือของเวียดนาม จัดขึ้นในช่วงเดือนกุมภาพันธ์ที่หมู่บ้านลุงยาง จังหวัดบักนินห์ เพื่อเป็นการรำลึกถึงภิกษุณีบามุ (Bamu) แห่งวัดลิม (Lim Pagoda) ผู้ซึ่งชาวบ้านยกย่องให้เป็นผู้คุ้มครองจิตวิญญาณของหมู่บ้าน เทศกาลนี้มีจุดเด่นอยู่ที่การแสดงและประกวดขับร้องบทเพลงพื้นบ้านที่เรียกว่า กวานโฮ ซึ่งเป็นการร้องโต้ตอบกันระหว่างผู้ขับร้องชายและหญิง นอกจากนี้ยังมีการแสดงและการละเล่นพื้นบ้านที่น่าสนใจอีกหลายอย่าง

การแต่งกาย

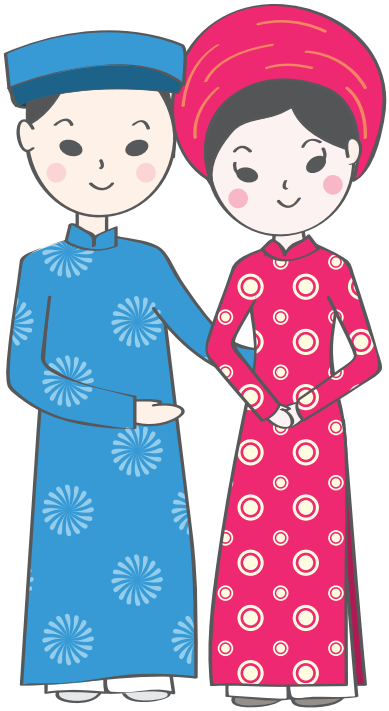

ในการแต่งกายด้วยชุดประจำชาติ ผู้หญิงจะสวม **อ่าวหญาย** หรือ **อ่าวซ่าย (Ao Dai)** แปลว่า ชุดยาว ซึ่งได้รับอิทธิพลมาจากชุดกี่เพ้าของจีน ประกอบด้วยเสื้อแขนยาวรัดพอดีตัว คอปกตั้งแบบจีน ชายเสื้อยาวเกือบถึงข้อเท้า ผ่าด้านหน้าและด้านหลังออกจากกันตั้งแต่ช่วงเอวลงมา นุ่งกางเกงขายาวกรอมเท้า เนื้อผ้าบางเบา หากแต่งเต็มยศจะมุ่นมวยผมและมีผ้าโพกรอบศีรษะหลาย ๆ ชั้นจนเป็นทรงกลม หรือถ้าอยู่กลางแจ้งก็อาจจะใส่ **หมวกนอนลา (Non La)** ซึ่งเป็นหมวกทรงกรวยที่สานด้วยใบจาก มีผ้าผูกกันหลุดใต้คาง มีคุณสมบัติกันแดดกันฝนได้ดี

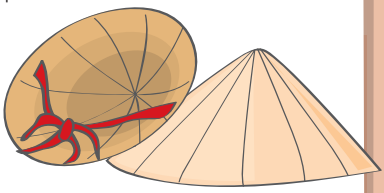

การประกวดมิสอ่าวหญาย

รู้หรือไม่

ชุดอ่าวหญายได้ก้าวเข้าสู่วงการแฟชั่นระดับโลกโดย Tram Kim ซึ่งได้นำชุดนี้เข้าไปตัดเย็บในประเทศสหรัฐอเมริกา ประมาณปีพ.ศ. 2525 และเปิดร้านตัดเย็บเสื้อผ้าที่นั่น จนมีชื่อเสียง และคนทั่วไปรู้จักเขาในนามว่ามิสเตอร์อ่าวหญาย เมื่อชุดอ่าวหญายเป็นที่นิยมแล้วก็ได้มีการจัดการประกวดมิสอ่าวหญายในหาดที่มีชื่อเสียงแห่งหนึ่งที่เมืองแคลิฟอร์เนีย เป็นเสน่ห์ดึงดูดผู้คนจากทั่วทุกสารทิศให้มาร่วมงานนี้ เพื่อที่จะได้ยลโฉมสาวงามในชุดอ่าวหญาย

ชุดผู้หญิงอีกชุดหนึ่งที่ลำลองมากกว่าอ่าวหญายและนิยมสวมใส่กันในชนบทก็คือ **อ่าวบ่าบา (Ao Ba Ba)** เป็นชุดที่ได้รับอิทธิพลจากจีนเช่นเดียวกัน ประกอบด้วยเสื้อแขนยาวกับกางเกงขายาว เสื้อเป็นแบบผ่าหน้า ติดกระดุม มีกระเป๋าด้านหน้าทั้งสองข้าง

ส่วนผู้ชาย ถ้าเป็นชุดออกงานแบบเต็มยศจะเป็นชุดคล้ายจีนแบบเซี่ยงไฮ้ คือเป็นเสื้อแขนยาวคอปกตั้งตัวยาว ตัดด้วยผ้าไหมทอยกดอกเป็นลายสไตล์จีน นุ่งกับกางเกงขายาว ส่วนอีกแบบหนึ่งจะนุ่งกางเกงขายาวกับเสื้อแขนยาวคอจีน ชายเสื้อคลุมลงมาถึงใต้เข่า ตัดเย็บด้วยผ้าเรียบๆ สีเข้ม และมีผ้าสีดำพันรอบศีรษะหลายรอบ

ทางรัฐบาลกำหนดให้นักเรียนหญิงชั้นมัธยมสวมชุดอ่าวหญายสีขาวเป็นเครื่องแบบนักเรียน

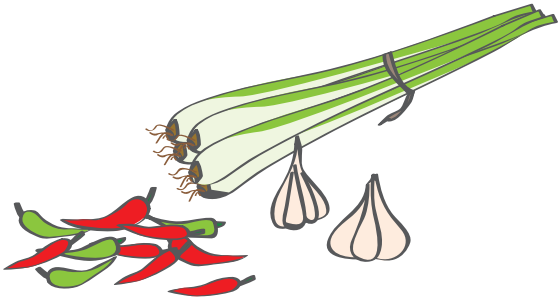

ชาวเวียดนามกินข้าวเป็นอาหารหลักเช่นเดียวกับชาติอื่นๆในเอเชียตะวันออกเฉียงใต้ และทุกมื้ออาหารจะต้องมีผักสดหลากหลายชนิดในแทบทุกเมนู ส่วนเครื่องปรุงรสส่วนใหญ่เป็นแบบเอเชียตะวันออกเฉียงใต้ เช่น เครื่องปรุงรสเปรี้ยวใช้มะขาม มะนาว ไม่นิยมน้ำส้มสายชู เครื่องปรุงรสเค็มส่วนใหญ่เป็นน้ำปลา น้ำกะปิ รองลงมาเป็นปลาร้า กุ้งจ่อม

แต่เนื่องจากจีนและฝรั่งเศสเคยปกครองมาก่อน จึงได้รับอิทธิพลจากทั้งสองชาติมาด้วย เช่น เฝอ (Pho) ที่ได้รับอิทธิพลจากก๋วยเตี๋ยวของจีน หรือปาเต้ (Pate–คล้ายตับบดของฝรั่งเศส แต่ทำจากเนื้อหมูผสมกับตับและเครื่องเทศ) และขนมปังบาแกตต์ (Baguette) ของฝรั่งเศสที่สามารถหาซื้อได้ทั่วไปในตลาดข้างทาง

อาหารเวียดนามในแต่ละภูมิภาคมีความแตกต่างกันดังนี้

อาหารเวียดนามภาคเหนือ มีรสชาติอ่อนกว่าภาคอื่นๆ เนื่องจากภูมิอากาศที่หนาวเย็นทำให้มีพืชจำพวกเครื่องเทศไม่มากนัก และมีอิทธิพลของอาหารจีนปรากฏชัดกว่าภูมิภาคอื่น

อาหารเวียดนามภาคกลาง ศูนย์กลางของภาคกลางอยู่ที่เมืองเว้ อดีตเมืองหลวง อิทธิพลของอาหารในวังจึงปรากฏชัดเจนมาก และมีรสเผ็ดมากกว่าอาหารภาคอื่น

อาหารเวียดนามภาคใต้ ได้รับอิทธิพลจากอาหารอินเดียและอาหารกัมพูชา นิยมใช้กะทิในการปรุงอาหาร ใช้ผัก ผลไม้ และเนื้อสัตว์ที่หลากหลายกว่าภาคอื่นๆ รวมถึงอาหารทะเล

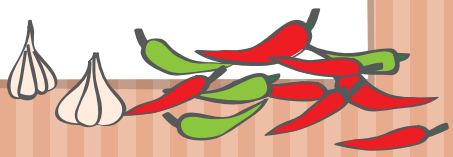

เมนูอาหารเวียดนามน่ารู้

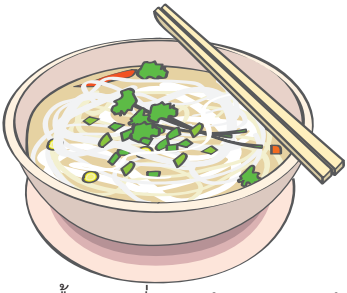

เฝอ

หรือก๋วยเตี๋ยว เป็นอาหารยอดนิยม ราคาถูก มีขายเกือบทุกถนน ที่นิยมทำคือ เฝอเนื้อหรือเฝอไก่ แต่ละท้องถิ่นจะมีสูตรของเฝอแตกต่างกัน ภาคเหนือจะนิยมเฝอเนื้อมากที่สุด สำหรับชาวเว้จะมีสูตรน้ำซุปของเฝอเป็นพิเศษที่เรียกว่า แก่งห์จัว ทำมาจากปลา สับปะรด มะเฟือง กระเจี๊ยบ และผักสด ส่วนภาคใต้จะมีซุปที่เรียกว่า หู่เตี๊ยว ทำมาจากกุ้งหรือปูและเนื้อหมู

แหนมเนือง

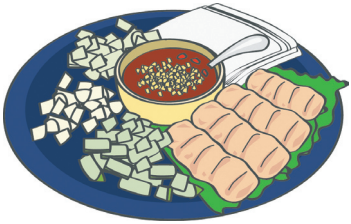

ทำจากเนื้อหมูบดปรุงรส ปั้นเป็นก้อนกลมๆ เล็กๆ เสียบไม้ย่างไฟ พร้อมกับพรมน้ำกะทิขณะย่าง เสิร์ฟพร้อมน้ำจิ้มและเครื่องเคียงที่เป็นผักสดหลายชนิด เช่น มะเฟือง สับปะรด แตงกวา กล้วยน้ำว้าดิบ กระเทียม พริกขี้หนู ห่อเป็นคำๆ ด้วยแผ่นแป้งเปาะเปี๊ยะ

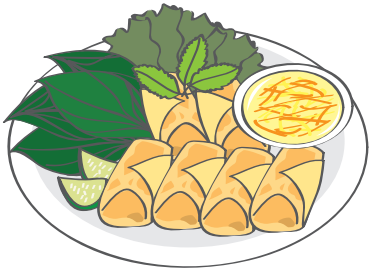

จ่าหย่อ

หรือเปาะเปี๊ยะทอด ใช้แผ่นแป้งเปาะเปี๊ยะห่อไส้หมูบด วุ้นเส้น และผักต่างๆ ม้วนให้เป็นท่อนกลม นำไปทอด แล้วหั่นเป็นชิ้นๆ พอคำ เสิร์ฟคู่กับผักสดและน้ำจิ้ม

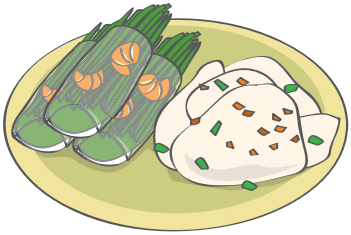

ก๋อยก้วน

หรือเปาะเปี๊ยะสด ใช้แผ่นแป้งเปาะเปี๊ยะแผ่นบางๆที่ทำมาจากข้าว นำไปแช่น้ำร้อนให้นุ่ม วางเนื้อสัตว์และผักต่างๆ แล้วม้วนให้เป็นท่อนกลมๆ รับประทานคู่กับน้ำจิ้มรสเปรี้ยวหวาน

บั๊นแส่ว

หรือขนมเบื้องญวน มีลักษณะคล้ายแพนเค้กที่ทำจากแป้งข้าวเจ้า ผงขมิ้น และน้ำหรือกะทิ แล้วนำมาทอดในกระทะ ไส้ทำจากมันหมู กุ้ง หอมหัวใหญ่ และถั่วงอกผัดรวมกัน กินคู่กับน้ำจิ้มรสหวาน

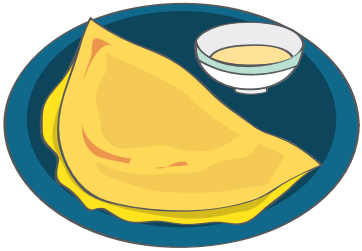

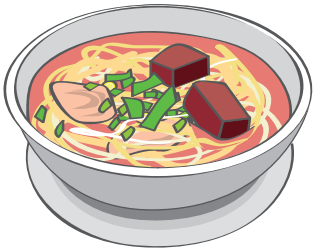

บุ๋นบ่อ

มีลักษณะคล้ายเฝอ แต่น้ำซุปจะค่อนข้างมันและมีรสจัด เนื่องจากเป็นซุปของทางภาคกลาง รับประทานพร้อมกับใบสะระแหน่ ผักชี ถั่วงอก หอมซอยชิ้นบางๆเล็กๆ และมะนาว

แบ๋งห์หมี่

ขนมปังบาแกตต์แบบฝรั่งเศสผ่าครึ่งใส่ไส้หมูยอ แตงกวา หัวหอมเล็ก หัวหอมใหญ่ ผักชี และพริกซอย ปรุงรสด้วยซอสถั่วเหลือง และพริกไทย

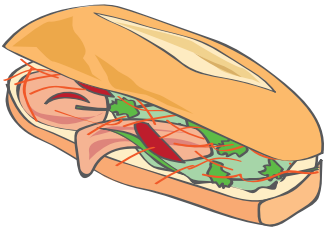

ปักหมุดจุดหมาย

เวียดนามมีสถานที่ที่ควรค่าแก่การแวะไปเยี่ยมชมมากมายหลายแห่ง ไม่ว่าจะเป็นสถานที่สำคัญทางประวัติศาสตร์ สถานที่สำคัญทางศาสนา หรือสถานที่ท่องเที่ยวทางธรรมชาติอันสวยงาม รวมไปถึงการเที่ยวชมวิถีชีวิตของผู้คนตามพื้นที่ต่างๆ เช่น กลุ่มชาติพันธุ์หลากหลายบนภูเขาสูงทางตอนเหนือ ชาวประมงตามเมืองริมชายฝั่งทะเล เป็นต้น

ฮานอย

เมืองหลวงของประเทศเวียดนาม เป็นเมืองที่มีเสน่ห์และความสวยงาม แม้จะเป็นศูนย์กลางการบริหารประเทศและศูนย์กลางธุรกิจการค้า แต่ก็เต็มไปด้วยทะเลสาบน้อยใหญ่และต้นไม้เขียวขจี สถานที่ที่น่าสนใจในกรุงฮานอยมีดังนี้

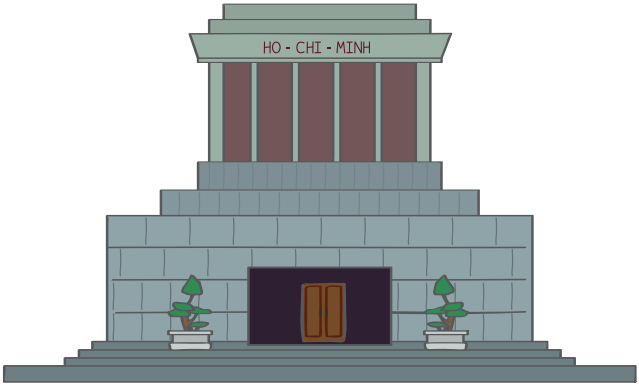

สุสานอดีตประธานาธิบดีโฮจิมินห์

• **สุสานอดีตประธานาธิบดีโฮจิมินห์** ตั้งอยู่ในบริเวณจัตุรัสบาดิงห์ (Ba Dinh) ซึ่งเป็นสถานที่ที่โฮจิมินห์อ่านคำประกาศอิสรภาพในวันที่ 2 กันยายน พ.ศ. 2488 ภายในอาคารที่ใหญ่โตสง่างามนี้เป็นที่บรรจุศพซึ่งอาบน้ำยาอยู่ในโลงแก้วของท่านอดีตประธานาธิบดี เพื่อให้บุคคลทั่วไปได้มาเคารพสักการะ

• **ทะเลสาบคืนดาบ** ตั้งอยู่บริเวณใจกลางเมืองฮานอย ตามตำนานเล่าว่าเต่าศักดิ์สิทธิ์ในทะเลสาบแห่งนี้เป็นผู้มอบดาบวิเศษให้แก่พระเจ้าเลไท่โต่ (Le Thai To) นำไปต่อสู้กับกองทัพจีนจนสามารถปลดปล่อยเวียดนามเป็นอิสระ จากนั้นพระองค์จึงกลับมาที่ทะเลสาบเพื่อคืนดาบแก่เต่า รอบๆบริเวณทะเลสาบมีทิวทัศน์ที่สวยงาม ในทะเลสาบมีเกาะเล็กๆเป็นที่ตั้งของวัดหง็อกเซิน (Ngoc Son) สามารถเดินข้ามสะพานไปเที่ยวชมได้

• **โรงละครหุ่นกระบอกน้ำ** ตั้งอยู่บนถนนดินห์เตียนฮวาง (Dinh Tien Hoang) ใกล้กับทะเลสาบคืนดาบ เป็นสถานที่เปิดการแสดงหุ่นกระบอกน้ำ ศิลปะการแสดงพื้นบ้านที่เป็นเอกลักษณ์เฉพาะของเวียดนาม

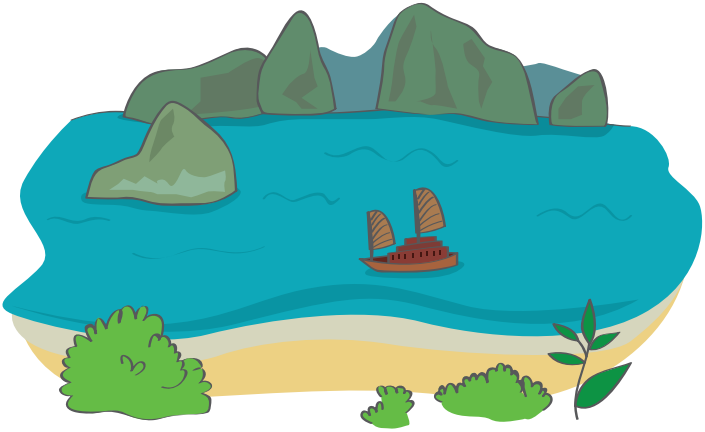

ความสวยงามของฮาลองเบย์

ฮาลองเบย์ (อ่าวฮาลอง)

ตั้งอยู่ในจังหวัดกว่างนินห์ ห่างจากกรุงฮานอยขึ้นไปทางเหนือราว 160 กิโลเมตร เป็นอ่าวที่มีภูมิทัศน์แปลกตาเพราะเต็มไปด้วยเกาะหินปูนจำนวน 1,969 เกาะ โผล่พ้นขึ้นมาจากผิวทะเล บนยอดของแต่ละเกาะมีต้นไม้ขึ้นอยู่อย่างหนาแน่น หลายเกาะมีถ้ำขนาดใหญ่อยู่ภายใน ส่วนเกาะขนาดเล็กอื่นๆ บางเกาะก็มีชายหาดสวยงามที่นักท่องเที่ยวนิยมไปเยี่ยมชม บางเกาะเป็นที่ตั้งของหมู่บ้านชาวประมง และบางเกาะยังเป็นถิ่นอาศัยของสัตว์ป่า เช่น ไก่ป่า ละมั่ง ลิง และกิ้งก่าหลายชนิด เกาะเหล่านี้มักจะได้รับการตั้งชื่อจากรูปร่างลักษณะที่แปลกตา เช่น เกาะช้าง เกาะไก่ชน เกาะหลังคา เป็นต้น ฮาลองเบย์ได้รับการขึ้นทะเบียนเป็นมรดกโลกทางธรรมชาติจากองค์การยูเนสโกในปี พ.ศ. 2537

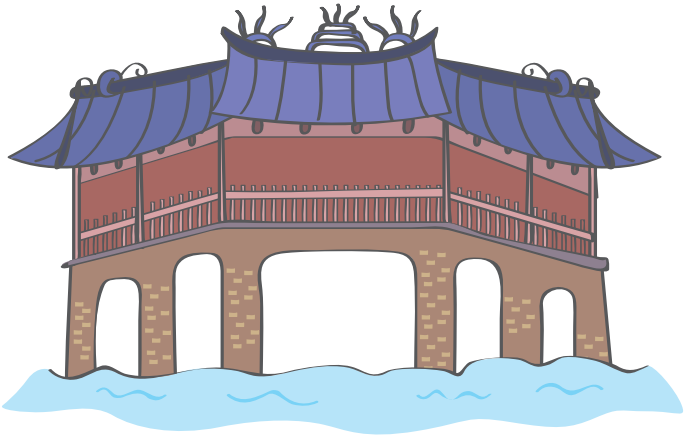

สะพานญี่ปุ่นอายุหลายร้อยปี สัญลักษณ์อย่างหนึ่งของเมืองฮอยอัน

ฮอยอัน

ตั้งอยู่ห่างจากเมืองดานังมาทางทิศตะวันออกเฉียงใต้เป็นระยะทาง 30 กิโลเมตร ในอดีตฮอยอันเคยเป็นเมืองท่าชายทะเล จึงได้รับอารยธรรมจากหลายประเทศที่มาติดต่อค้าขาย เช่น ญี่ปุ่น จีน ฮอลแลนด์ อินเดีย ซึ่งยังคงสามารถมองเห็นร่องรอยของความรุ่งเรืองในอดีตได้จากสถาปัตยกรรมส่วนใหญ่ที่ยังคงหลงเหลือ เนื่องจากได้รับการบูรณะขึ้นใหม่ในยุคเริ่มต้นราชวงศ์เหงียน ไม่ว่าจะเป็นถนน วัด หรืออาคารบ้านเรือนแบบเก่าที่สวยงามและมีเอกลักษณ์เฉพาะ องค์การยูเนสโกประกาศขึ้นทะเบียนให้เมืองฮอยอันเป็นมรดกโลกทางวัฒนธรรมเมื่อปี พ.ศ. 2542

นาขั้นบันได ความสวยงามอันเลื่องชื่อของซาปา

ซาปา

เมืองชายแดนทางตอนเหนือของประเทศเวียดนาม อยู่ในจังหวัดลาวกาย เนื่องจากที่นี่มีภูเขาน้อยใหญ่โอบล้อมจึงมีอากาศหนาวเย็นตลอดปี ทำให้สามารถเพาะปลูกพืชผลเมืองหนาวได้ดี และเป็นดินแดนที่อาศัยของชาวเขาหลายชนเผ่า เช่น ม้ง เย้า ไต่ ซึ่งมีจุดเด่นคือการทำนาขั้นบันได ทำให้ภูมิทัศน์สวยงาม เหมาะแก่การท่องเที่ยว เดิมทีซาปาเคยเป็นเมืองตากอากาศของเจ้านายชั้นสูงชาวฝรั่งเศสในยุคอาณานิคม จึงมีสถาปัตยกรรมอาคารบ้านเรือนและการวางผังเมืองแบบเฟรนช์โคโลเนียล

การนั่งรถสามล้อเวียดนาม หรือซิกโคล่ (Cyclo) ที่คนถีบอยู่ด้านหลังผู้โดยสาร เป็นหนึ่งในกิจกรรมที่น่าสนใจเมื่อมาเยือนเวียดนาม

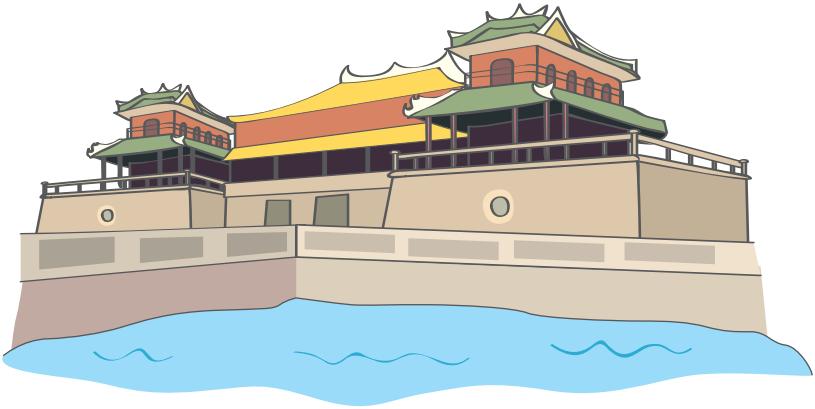

พระราชวังไดนอย อีกหนึ่งโบราณสถานของเมืองเว้
ซึ่งสร้างเลียนแบบพระราชวังต้องห้ามของจีน และเสียหายเพราะสงครามเวียดนาม

เว้

เคยเป็นเมืองหลวงเก่าในสมัยราชวงศ์เหงียนเป็นเวลายาวนานถึง 143 ปี คือตั้งแต่ปี พ.ศ. 2345 - 2488 ในปัจจุบันเมืองเว้เป็นส่วนหนึ่งของจังหวัดถัวเทียน-เว้ มีชื่อเสียงจากโบราณสถานอันงดงามและทรงคุณค่าหลายแห่ง เช่น สุสานจักรพรรดิตือดึ๊ก (Tu Duc Tomb) สุสานจักรพรรดิมินห์หม่าง (Minh Mang Tomb) พระราชวังโบราณไดนอย (Dai Noi) องค์การยูเนสโกประกาศขึ้นทะเบียนให้เมืองเว้เป็นมรดกโลกทางวัฒนธรรมในปี พ.ศ. 2536

นามนี้สำคัญไฉน

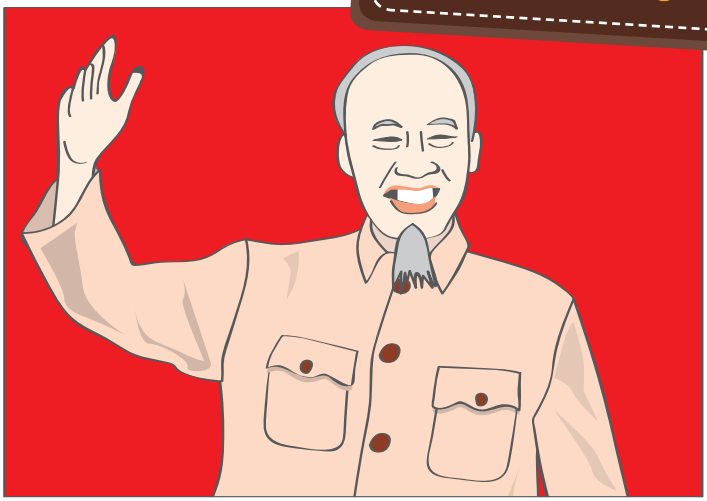

โฮจิมินห์ (Ho Chi Minh)

นักปฏิวัติชาวเวียดนาม ซึ่งภายหลังได้ดำรงตำแหน่งนายกรัฐมนตรีและประธานาธิบดีแห่งสาธารณรัฐประชาธิปไตยเวียดนาม (เวียดนามเหนือ)

เกิดเมื่อวันที่ 19 พฤษภาคม พ.ศ. 2433 ที่จังหวัดเหงะอัน ตอนบนของเวียดนาม ในปี พ.ศ. 2454 ได้เดินทางออกจากเวียดนามไปทำงานและเรียนรู้ชีวิตในสหรัฐอเมริกา อังกฤษ ฝรั่งเศส จีน รัสเซีย และอีกหลายประเทศ ก่อนจะเดินทางกลับเวียดนามอีกครั้งในปี พ.ศ. 2484 เพื่อก่อตั้งพรรคคอมมิวนิสต์เวียดนามและจัดตั้งขบวนการเวียดมินห์ เตรียมแผนการที่จะปลดปล่อยเวียดนามจากฝรั่งเศส

วันที่ 2 กันยายน พ.ศ. 2488 โฮจิมินห์ทำการประกาศเอกราชจากฝรั่งเศส แต่ล่วงมาจนปี พ.ศ. 2497 เวียดนามจึงได้รับเอกราชอย่างเป็นทางการ หลังจากที่ฝรั่งเศสพ่ายแพ้ในยุทธการเดียนเบียนฟู

โฮจิมินห์เสียชีวิตเมื่อวันที่ 2 กันยายน พ.ศ. 2512 ก่อนที่สงครามเวียดนามจะสิ้นสุด จึงไม่ทันได้เห็นการรวมประเทศ และเมื่อเวียดนามเหนือเป็นฝ่ายชนะในปี พ.ศ. 2518 ไซ่ง่อน เมืองหลวงเก่าของเวียดนามใต้ จึงถูกเปลี่ยนชื่อเป็นโฮจิมินห์ซิตี เพื่อเป็นเกียรติแก่เขา

จักรพรรดิบ๋าวได่ (Bao Dai)

จักรพรรดิพระองค์สุดท้ายของเวียดนาม ทรงเป็นจักรพรรดิในราชวงศ์เหงียน (Nguyen) ขึ้นครองราชย์เมื่อปี พ.ศ. 2468 และทรงสละราชสมบัติเมื่อวันที่ 23 สิงหาคม พ.ศ. 2488 จากเหตุการณ์ปฏิวัติต่อต้านการปกครองของฝรั่งเศสและล้มเลิกระบบกษัตริย์ของขบวนการเวียดมินห์

อดีตจักรพรรดิบ๋าวได่ถึงแก่อสัญกรรมที่กรุงปารีส ประเทศฝรั่งเศส เมื่อปี พ.ศ. 2540

รู้หรือไม่

โฮจิมินห์เคยเข้าร่วมกับพรรคคอมมิวนิสต์จีน แต่เมื่อรัฐบาลก๊กมินตั๋งของเจียงไคเชกเริ่มทำการปราบปราม โฮจิมินห์ก็หลบหนีไปยังหลาย ๆ ประเทศ ก่อนจะมาอยู่ที่จังหวัดนครพนม ประเทศไทย ในช่วงปี พ.ศ. 2471 - 2472

บ้านเก่าที่โฮจิมินห์เคยอาศัยสมัยเข้ามาอยู่เมืองไทย
ปัจจุบันเป็นส่วนหนึ่งของพิพิธภัณฑ์บ้านลุงโฮ หรือหมู่บ้านมิตรภาพไทย - เวียดนาม
ที่บ้านนาจอก อำเภอเมืองฯ จังหวัดนครพนม

ประเทศเวียดนาม เข้าร่วมเป็นสมาชิกลำดับที่ 7 ของประชาคมอาเซียน เมื่อปี พ.ศ. 2538 ทำให้เวียดนามมีโอกาสเรียนรู้ประสบการณ์ในการพัฒนาประเทศจากสมาชิกประเทศอื่น ๆ ซึ่งมีส่วนเอื้ออำนวยและเร่งการพัฒนาประเทศของตนมากยิ่งขึ้น

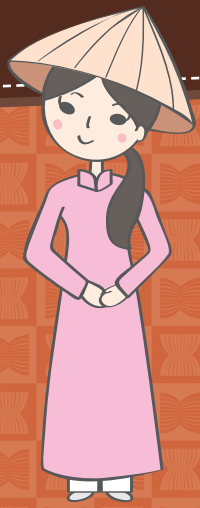

ขอขอบคุณข้อมูล

กรมอาเซียน กระทรวงการต่างประเทศ
เลขที่ 443 กระทรวงการต่างประเทศ ถนนศรีอยุธยา
แขวงทุ่งพญาไท เขตราชเทวี กรุงเทพฯ 10400
www.mfa.go.th/asean